Dorin Streinu

Opere alese

II

Teologie pentru azi

București
2011

Să nu te pui niciodată cu femeile![1]

Doamna preoteasă m-a bătut la cap în continuu, de vreo 3-4 ani, ca să fac *o selecţie* din *cărţile de literatură* pe care le-am scris şi din *desenele* şi *picturile* mele, selecţie care să dea *un indiciu*, celor care nu mă cunosc, despre cum *arătam* în adolescenţa mea.

Toată arhiva vechiului artist…***Dorin Streinu*** a stat sigilată vreo 6-7 ani de zile, aşa că, de curând, privind toată *oboseala creativă enormă* a acelor zile şi eu m-am cutremurat şi nu cred că acum aş mai fi în stare de *o asemenea epuizare debusolantă*.

Şi, am înţeles, privind kilogramele de cărţi manuscriptice din jurul meu, că trebuie să fac *o atare selecţie*, pentru că fără această *prezentare*…eu, *omul de astăzi*, sunt *inexplicabil*.

---

[1] Un articol din data de 7 octombrie 2008, ziua în care am editat prima dată, la nivel online, ceva din opera mea ca *artist esenţialist*.

Nu mă aştept însă ca, în masă [nu cred în *masa care gândeşte*...ci numai în *persoanele care gândesc*!] să fiu *înţeles* şi, ca atare, *înjurat* şi *invidiat mai puţin*.

Poate că acest om care am fost, care *a murit* în mod fundamental cu ceva timp în urmă, să adâncească *nedumerirea* care mă înconjoară.

Da, e un risc pe care mi-l asum…

Şi mi-l asum, pentru că eu cred, că pentru acel număr *infim* de oameni…poate 10, poate 100, poate doar unul…care vor să mă cunoască *în adevăratul sens al cuvântului*…aceste amănunte *biografico-creaţionale* contează foarte mult, sunt o introducere în backgroundul meu experenţial, teologic, cultural, filosofic etc.

Şi, prezentarea fostului artist [de geniu] ***Dorin Streinu*** [*genialitatea* mi-o recunoşteau oamenii din jurul meu, care vedeau cum scriu o carte de poezie în *două zile* sau cum, uneori, în mod direct, inventam poezie pentru un public prieten. Cea mai mare performanţă de care îmi amintesc a fost aceea în care am creat poezie, *pe loc*, interpretând-o unui public...timp de *8 ore în mod neîntrerupt*. Nu cred că mai pot să repet acest supliciu interior.] o încep cu ceva *de final*, adică *anacronic* şi nu *diacroni*c, adică cu câteva mostre din volumul 2 de ***Lecţii de morală gratuită***, făcute spre sfârşitul carierei mele artistice, când eram în pragul *renunţării* la artă.

Cu stiloul (cel mai adesea), făceam *tuşe caracterologice*, în stil *esenţialist* – curentul în cadrul căruia cream împreună cu soţia mea şi puţini prieteni – adică exprimări ale unor *intuiţii directe* vizavi de oameni şi obiecte.

Esenţialismul nu îşi dorea să creeze *povestiri exhaustive* despre realitate şi om, ci dorea să prezinte *în câteva tuşe* şi *în mod concis* în literatură *esenţa experienţelor* pe care doream să le prezentăm.

Noi făceam o literatură şi o artă a *conciziei*, care nu semăna cu *cubismul* sau cu *simbolismul*, fiind ceva cu totul nou ca *manieră interioară de creaţie*, pentru că ne foloseam de orice manieră de lucru, mai veche sau mai nouă, pentru ca să exprimăm rapid lucrurile pe care noi le credeam, le simţeam, le trăiam ca esenţiale.

Deşi, poate o să pară *paradoxal* pentru mine cel de acum, care scriu la nivel online unui public cititor în medie de 1300 de persoane pe zi…nu am publicat nicio carte de poezie, niciun roman, nicio carte de nuvele, nicio carte de teatru, nicio carte de aforistică şi nici nu am expus niciun

tablou din cele pe care le-am creat în adolescenţă şi prima mea tinereţe.

De ce? Pentru că mi-am dat seama că ritmul editurilor e *prea încet*, prea *de melc* în comparaţie cu modul în care eu cream.

Şi, munca de editură şi hârţogăreala de duzină şi redactorii pedanţi şi care nu înţeleg sensul scrierilor unui om care creează în forţă artă şi nu o carte la *10 ani*…m-ar fi terminat psihic.

Aşa că am preferat să nu am de-a face cu *lentoarea* tipografiilor tradiţionale şi, din acest motiv, debutul meu editorial nu s-a mai produs *niciodată*.

Aşa că, ceea ce noi vom prezenta în această categorie: ***Am fost Dorin Streinu***[2], nu au mai fost văzute decât de *foarte puţini oameni* şi e *o noutate absolută*.

Numai că ***Dorin Streinu*** a *murit*, nu mai e printre noi…şi aceasta e doar *umbra* aceluia. Şi această *umbră* vede lumina onlineului numai din cauza doamnei preotese, a soţiei mele, care m-a *biruit* şi de data aceasta, prin insistența ei plină de dragoste și de atenție la felul în care sunt *perceput* de către ceilalți.

De aceea, atenţie mare!, nu vă puneţi cu *femeile*…pentru că au *putere de convingere*!

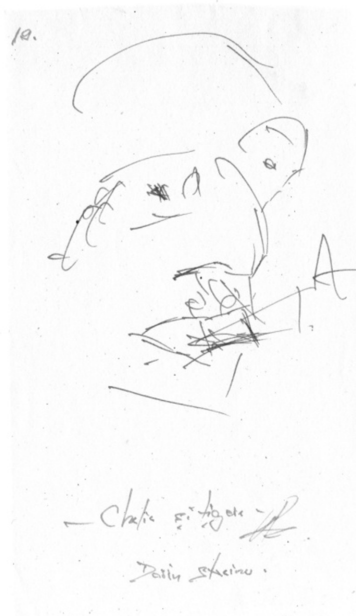
Şi acum vă oferim ***20 de fotografii*** după tuşele noastre...

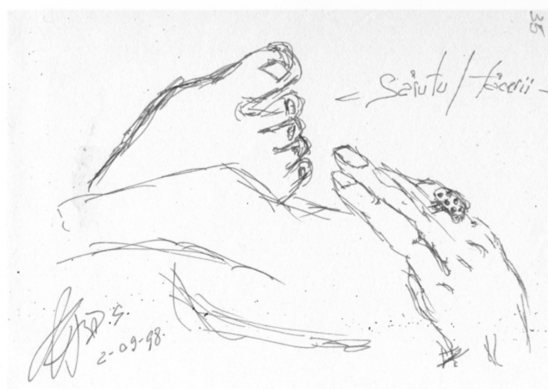
---

[2] A se vedea: http://www.teologiepentruazi.ro/category/am-fost-dorin-streinu/.

20.
— Zăluda şi ofticata.

18.
— Chelia şi ţigara

34.

35
2-09-98.

43.
3-08-98.
Dorin

40.
Dorin

46.
Ciobănașul gigaksecion.
Dorin Stroinul.
3-08-98.

– Oaca indulgentă –
3-08-98.
Dorin Stroinu.

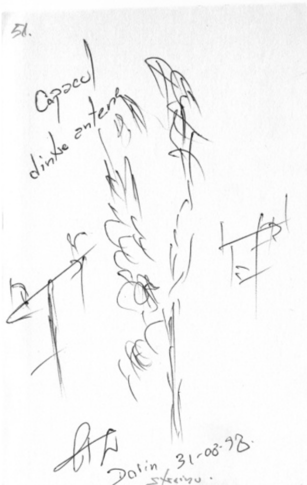

47.
– Privire poetică –
Dorin Stroinu
31-08-98.

48.
Dorin Stroinu
31-08-98
Omul în starea sanitații FUK –

50.
- Femeie cubetic concesin -
Dorin
31-08-98

49.

52.
31-08-98
- Barbat mort -

51.
Capacul
dintre anterh
Dorin 31-08-98.

- Bărbatul din geam -

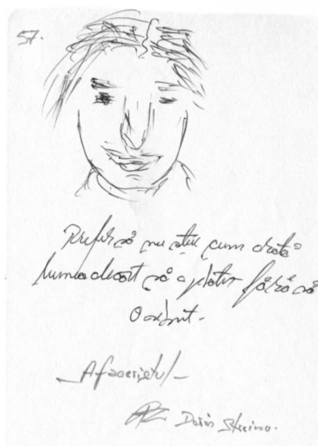

_Protestatarul-
- Victimele lui nu moare -

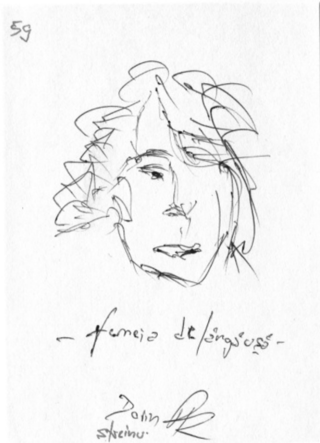

85. Criticul de artă
19-09-98

84.
Florin Piersic
19-09-98

57.
Afaceristul

58.
Muncitorul

59
- femeia de lângă ușă -
Dorin Streinu.

58.
A realiza un tablou e tot una cu a găsi o realitate care te reprezintă".
Dorin Streinu.
- Scârba prostului -

61.
Dorin Streinu
- Oameni

60.
Dorin Streinu
- Patronul -

64.
– omul care sfidează –

65.
– Vampa

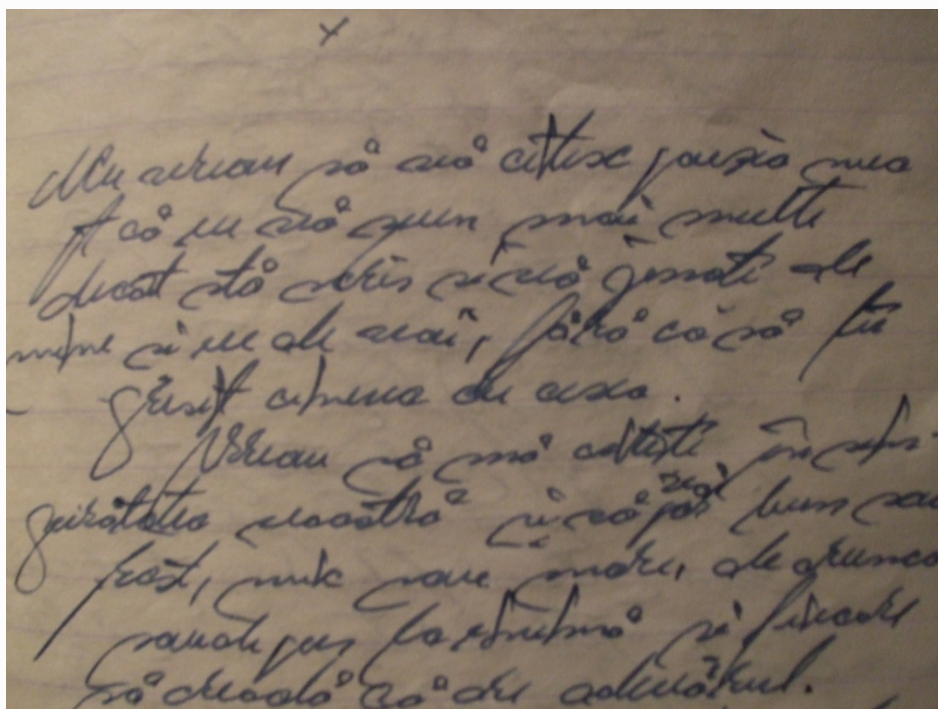

66
– femeia cu ochelari –

65.
– fiul asasinului –

71. - femeia vorbitoare -
16.09.98.
Patih străinu.

67
Patih
- femeia de pe bancă -

Am stat ca să-ţi spun cum se pierde şi cât se câştigă (vol. 22; poeme alese)

Din secţiunea: ***Inegalabilul timp al ipocriziei***.

19. 06. 1998

Suntem nedarnici cu *marile spirite*,
le lăudăm *prea puţin* şi *prea vag*.

Ne e teamă să nu ne *terfelim*
orgoliul sau prostia
noastră încinsă cu sare
amară.

Ce pierdem dacă spunem că Esenin
e *îmbătător până la lacrimi*
iar Kafka e *înspăimântător până la sublim*,
că Rilke e *un înger sonat*
şi *teluric*, că Dali e *un dumnezeu spaniol*, care
a pictat nebunia până la capăt?

Ce pierdem dacă Shakespeare
e *absolut* iar
Byron te ucide numai
zâmbindu-ţi parşiv?

Doamne, câţi Sfinţi şi câte genii
şi câţi eroi ai Tu
şi eu nu îi ştiu pe toţi!…

Tu mi-ai dat să îi ştiu pe *câţiva* şi abia
îmi mai *suport* viaţa.

Dacă ar fi să îi ştiu pe toţi,
aş mai *rezista*?

Dacă numai pentru că
i-am *citit* mă doare
inima de atâta bucurie,
ce se va întâmpla,
când eu voi vrea
ca să fiu ca *unul* dintre ei?

E prea mult, Doamne,
şi mă seceră dorul
şi amărăciunea
ca pe un fir de iarbă
umil.

Nu merit să fiu *lăudat*
mai înainte de a mă *înfrunta*
cu *nesătula viaţă* şi *nesătula*
moarte până la capăt.

***

Odată vroiam să fiu *înţeles*. Eram
un copil *drăguţ* şi *adorabil*. Acum
vreau să fiu *iubit*, iubit
cu frenezie şi ţinut pe braţe şi sărutat
din senin.

Se schimbă exigenţele
cu vârsta. În fiecare clipă dorim altceva

şi ardem după alte stele şi după
alt dumnezeu mai frumos, deşi
Dumnezeu e Unul şi niciodată
cunoscut pe deplin.

Pierdem
timpul sau îl insultăm şi o
facem cu o graţie aparte, fără să
fim *umiliţi* de neîmpliniri
şi luptându-ne cu dezamăgirea
până la sânge.

Suntem vii şi cunoaştem puterea,
sinceritatea plânsului şi vocaţia omului.

„Vreau să fiu iubit!”, ţip în gura
mare şi nu vreau *întrebări*.

Aceste două mari dorinţe ale mele
le vreau împlinite.

Uit tot dacă e
nevoie şi reneg ce am făcut, numai
ca să simt *plinătatea*, refuzul nimicului
şi luxul plinului, al desăvârşirii.

Nu cer mult singurătăţii!

Nu cer mult unei femei *singure*
şi *cu caracter nobil*. Vreau să fiu
iubit până la disperare, până
la sinuciderea supremă, până când
lacrimile vor curge fără oprelişti,
până când iarba va lua foc şi va deveni
albastră.

Ştiu că se poate, Doamne!
Eu nu pot să-ţi cer decât *lucruri*
simple. Fă-mă simplu şi uită-mă
în braţele unei iubiri *fără pereche*!

***

Scrisoare către un prieten

Iubitul meu, mă simt *rănit* şi acest
lucru nu e ceva *întâmplător* şi *obosit*
de atâta eternitatre, special pentru voi şi
pentu mine.

Nu ştiu care e destinaţia mea
selenară şi nici nu ştiu dacă voi
termina lucrurile care se nasc continuu,
obsesia de *a naşte continuu*.

Eu mă simt dorit de *un dor dureros de dulce*
şi nu *întâmplăto*r. Nimic nu e *întâmplător*.
Și în cel mai *crunt hazard* e ce mai
mare *frumuseţe*.

Mă simt *rănit de pierdut*
şi *plin de sens*, în acelaşi timp
alergând şi *stând pe loc*, în acelaşi
timp *un copac verde* şi *unul uscat*,
o frunză crudă şi *una cicatrizată*
pe fruntea lui Dumnezeu.

Mă dor toate
tăcerile, inimile fade şi sterpe, căţeii
fără un picior, ochii ei, terminabilii
ei ochi, incognoscibili până la extaz
şi puri până la disperare.

Nu mai înţeleg
nimic şi nici nu mai vreau
să plonjez în această emisferă.

Vreau
să stau ca un munte şi să vă privesc,
imperturbabil…şi voi: într-o continuă
mişcare, pendulare a sorţii.

Vreau
să mă simt, iubitule, să-mi simt
amorţirea şi să vă deapăn regretele, ciuma

vieţii noastre, insomniile eterice la
care suntem pedepsiţi.

Mă trezesc dorind
şi visez dorind.

Stau dorind şi vorbesc dorind. Mă
transfigurez dorind şi plâng dorind.

Te văd şi mă tulbur. Mă oboseşti
numai privindu-mă, dar fără oboseala
ta eu nu aş mai fi nimic.

Mă simt rănit şi în umbra mea pus
la o răstignire specială şi plină de
forţă.

Cred că eu sunt altruismul
pus la zid.

***

Noi doi ne cunoaştem din
reverii periculoase,
din jocuri de noroc subînţelese
şi subversive.

Ne codim şi ne facem rău
din esenţă,
din pură lamentaţie
şi din viziune exacerbată.

Noi doi ne potrivim de minune,
pentru că suntem diferiţi, pentru că
vedem stele diferite,
dar avem inimi comune.

Noi doi cântăm un cântec
singular
şi nu l-am învăţat mai înainte,
ci *l-am găsit*, l-am
intuit de la prima vedere.

Ai nevoie *de tine* ca *de mine*,
am nevoie de *aerul tău*
ca să mă satur de *aerul meu*.

Aş ajunge până la ideea absurdă
de a ne schimba trupurile, dacă
eşti de acord, de a ne locui
la propriu şi de a traversa,
cu mâinile lipite,
toată măsura dintre *şansă*
şi *neşansă*.

Aş fi în stare!

Mă duce capul la a-ţi cere
să-mi cedezi gândurile, obtuzităţile
cotidiene, umerii tăi
puri, sânii tăi incomprehensibili,
gura ta plină de rouă,
răul tău necesar
şi ghicitura în stele,
stelele pline de avuţii congenitale.

Eu nu m-aş opri…

Eu aş încerca să ne despuiem
şi să ne privim prin Dumnezeu,
nuzi şi *credibili*
tuturor.

Eu m-aş căsători cu tine până
la refuz, dacă m-ai accepta
ca *stăpân* şi *împărat*,
dacă ai înţelege că amândoi
suntem *totul* şi nu mai avem
nevoie *de nimic* şi *de
nimeni*.

Ţi-am scris poemul acesta
ca să nu crezi că e *o mică
toană* de-a mea
şi un lucru *de trei zile*.

Ţi-am scris poemul ca să
ştii că sunt *foarte realist*,
realist până la detestare,
dar nu-mi place să aştept
şi nici să mi se pună
întrebări.

Vreau să fiu iubit fără
regrete, fără trecut, prezent
şi viitor.

Vreau să fiu ţinut în mână,
cum ţine Dumnezeu
eternitatea
şi nu se mai satură.

Nu putem *greşi*.

Noi amândoi ne putem
uita numai pentru că
suntem
destinaţi unul altuia.

***

Nu cunosc nimic despre tine
şi eşti în mintea mea un teren
viran, prin care trec ca
un accident binecuvântat.

Nu vreau să te întreb, dacă
tu nu vrei să-mi spui.

Te las să vii şi să pleci,
numai să-mi spui când
închizi uşa.

Nu mai cred în *declaraţii vorbite*,
de aceea sunt *aşa de rece*.

Acum îmi plac declaraţiile duse
până la capăt
şi omenia lucrurilor, sacralitatea

lor firească.

Dacă ies în coridă cu tine
trebuie să ştiu *ce ascund*,
pentru că tu, ca femeie, multe lucruri
vei ascunde de mine şi le vei
spune altora.

Vreau să ţiu frâul în mână
şi să fiu *statul*,
deşi nu cred nici în…*statalitate*.

Eu nu am vicii
dar ştiu să profit de ele.

Eu nu am prieteni
dar ştiu să mi-i fac.

Deunăzi, cineva mi-a spus
că l-a lăsat nevasta pentru că iubeşte
prea mult calculatorul.

Pe mine, poate (aş vrea să greşesc) mă vei lăsa pentru
că Îl iubesc *pe Dumnezeu*
şi *arta*, iar *pe tine* (sper
să nu zici!)
te las *a treia*, neîngrijită
şi neîmbrăţişată.

Eu sunt bărbat şi tu
eşti femeie şi ştiu că nu ştiu
prea multe nici despre *bărbaţi*
şi nici despre *feme*i.

De aceea
mai voi face şi greşeli.
Dar o să-mi pară rău
pentru ele.

Și aş vrea
să fiu iertat de tine pentru ele,
căci la rândul tău
te voi ierta şi eu

pentru toate.

În rest: *texte* şi *pretexte*,
cuvinte şi *minciuni culese*
din vânt,
pe care tu *le ştii*
şi eu *le pricep*…

***

Nu vreau să vă citesc poezia mea
pentru că eu vă spun *mai multe*
decât stă scris şi vă jenaţi de
mine şi eu de voi, fără ca să fi
greşit cineva cu ceva.

Vreau să mă citiţi în singurătatea
voastră şi să vă par *bun* sau
prost, *mic* sau *mare*, *de aruncat*
sau *de pus la inimă* şi fiecare
să creadă că are adevărul.

E absolut acest simţământ, dar
e periculos, pentru că încurajează *naivitatea*
împotriva *valorii* şi face din
valoare o *prostie frumoasă*, tocmai
când aceasta e la ea *acasă* şi *liniştită*.

Citiţi-mă unde vreţi voi!

Eu şi la veceu şi la masă
şi la Biserică şi acasă
sunt cam *acelaşi*,
cu asperităţi şi cu posesii afrodisiace,
cu logaritmi şi cu fantezii diabolice.

Când vă par *descult*,
daţi-mi o palmă!

Când vă par *nebun*,
înjuraţi-mă cu gelozie!

Când vă par *lacrimogen*,
aruncaţi cartea!

Eu voi rămâne în ea, în voi,
în acest pământ sfânt
şi vă voi *exaspera* în continuare.

Cel mai bine e *să mă iubiţi*,
pentru că astfel *mă puteţi uita*.

Dacă *mă veţi urî*
am *să vă halucinez* în toate zilele
şi nopţile vieţii, am *să hibernez*
în voi şi am *să vă înnebunesc*
la propriu.

Iubiţi-mă ca pe un nimic!

E totuşi ceva, să fii
iubit fără să meriţi şi
nimeni să nu-şi dea
seama de şarlatania ta academică.

E adevărat
că am făcut *greşeli neiertabile*
şi că nu am dreptul
să exist niciunde.

E adevărat că sunt *un netrebnic*
şi că pot să fiu călcat
în picioare şi de ultimul om.

Dar, să nu fie,
ca, o clipă, să simţiţi tragedia mea
inexistentă
şi *să mă doriţi pe cuvânt*,
pentru că atunci n-am
să mai scap de voi nici în cer
şi nu ar fi bine
să fiu atât de *star*
şi pe *lumea cealaltă*.

***

Iunie 1998

*

Secretul neiertabil

Îmi vorbesc umbrele.
Îmi şoptesc copacii numele *neştiute* sau
uitate de oameni.

În părăsirea lor mă absentează
şi pe mine demiurgic,
colosal şi plin de singurătate
provizorie.

Cred că Dumnezeu suferă
de *acelaşi lucru* ca şi mine.

Am tot ce îmi trebuie şi ceea ce am
nu-mi ajunge.

Am tot ce-i trebuie unui muritor
şi mă încăpăţânez
şi spun că e: *prea puţin*
ceea ce am.

Pisicile pitite prin casele părăsite
mă oglindesc în ochii lor.

Femeile uşoare mă măsoară
în patul lor
şi în mintea lor istovită
de desfrânare mentală.

Ştiu lucruri pe care
nu *le vede* oricine.

Văd lucruri care
par *poveşti* pentru unii.

Viscolul mă agită şi nu-mi
dă pace nebunia, cântecul ultim
şi...Ultimul.

***

Iluzia iluziilor noastre

Dacă aş şti tot ce se află sub lună şi
soare m-aş plictisi
la culme, pentru că n-aş mai avea
de ce să mă mir şi ce să iubesc,
n-aş mai avea curăţia
de-a alege chiar cu
preţul greşelii ceea ce îmi doresc.

Aş pendula *tictist* de atâta emoţie
şi aş fi foarte
sigur pe mine,
lucru care *îmi place*
dar care *mă jenează la culme*.

Pentru că Pascal spunea, să nu fim
stabili, pentru că atunci suntem *morţi*.

Şi un om al spiritului, mort,
e *o blasfemie*.

M-ar mira să aflu, însă,
că nu ştii nimic din ceea ce ştiu
şi, că

omul nu există
şi că eu nu exist
şi că suntem o glumă pe computer
sau o viziune a unui
robot din circuite
şi derivaţii electronice.

M-aş îmbăta de acest adevăr
şi aş paraliza.

Adevărul pur nu e *crezut* nici
de Dumnezeu.

Ne plac mai mult *vorbele goale*,
pentru că ele nu te pun *să gândeşti*
şi nu îţi cer
nimic *în schimb*.

Morţii sunt *frumoşi* pentru că sunt *reci*.

Dracii sunt *frumoşi* pentru că sunt
îmbrăcaţi în negru.

Sângele unui împuşcat e *frumos*
pentru că e *cald*.

Dacă aş şti ce se întâmplă
mâine cu mine
ar fi *un spleen teribil*.

M-aş îmbrăca pentru vânătoare
şi aş juca fotbal.
M-aş duce la o înmormântare
şi m-aş îmbăta turtă
într-o cafenea.

M-aş duce să mă rog
şi m-aş sinucide lângă
un cimitir în flăcări.

E absurd…nu?

Totul e *atât de absurd*

pentru că e *atât de înălţător*.

***

Grijile mele

Spiritul meu găseşte *elevaţii* în durerea
altora, în nemernicia altora,
în singurătatea lor spirituală.

El iubeşte durerea altora,
pentru că iubeşte iubirea altora
şi iubeşte dezamăgirea altora,
transpiraţia şi supliciul altora.

Spiritul meu găseşte forme până la
extaz, de la Dumnezeu şi până
la Satana, fără ca *să nege* vreuna,
fără să-i acorde vreuneia *întâietate*.

El lasă loc
toleranţei şi *înţelegerii*,
demnităţii şi *onoarei*.

Nu e bine *să ignori* pe cel care vrea
să-l ajuţi.

Nu e cinstit *să plângi* lângă cel
care vrea *să fie fericit*.

Trebuie să fii *bun* cu cel care te
înjură şi să nu insulţi
pe cel care *îţi omoară* familia.

Noi, ortodocşii, trebuie să iertăm
şi pe draci, până şi pe ei.

Noi,
românii, trebuie să ne iertăm călăii
şi să nu-i vorbim de rău.

Astfel vom găsi steaua noastră amară,

alunecând spre noi
sau noi spre ea,
într-o taină de nuntă.

Noi, fără duşmanii noştri, suntem
farisei. Noi, fără Dumnezeu, suntem
iresponsabili, trivializaţi,
somaţi de neant şi de febrilitatea
nimicirii.

Dragul meu, nu te teme
că sunt cu ochii
plini de sânge!

Iubita mea, nu te teme
că urlu ca un lup
fără haită!

Am o menire care *mă încurcă*
printre oameni, care *mă însingurează*
printre ei.

Nu am decât *şansa rezistenţei*,
şansa de a lupta împotriva nebuniei,
a agoniei, a nimicirii, pe care
le-am descoperit în mod tragic
pâlpâind în mine.

Trebuie să rezist cu orice preţ,
ca focul împotriva focului
şi ca iarna demenţială împotriva
ei înşişi.
Când n-oi mai rezista o să
râdă cerul şi-o să plângă
pământul.

***

Garderobă

Femeile au început să
îngheţe în ochii mei.

Bărbaţii au început
să se ascundă.

Unii stau în scorburi.

Alţii se alungesc sub
crizanteme satanice.

Plâng
şi jelesc morţi
nedoriţi.

Râd de bărbile bătrânilor
fără zile senine.

Ea dă cu argintul
în ochii lui Dumnezeu
şi vrea să ştie dacă e
iubită.

El căuta să o prindă
virgină şi *curvă*
în acelaşi timp,
ca să-şi consume
facinaţiile de vampir.

Femeile se luptă cu
orele plictisului.

Bărbaţii se scarpină
în maladiva lor
insatisfacţie.

Încercăm să ne dăm
nume *proscrise*
şi *să agităm* istoria
în favoarea noastră.

Eu încerc să-mi schimb zodia şi
să mă înnebunesc
în eternitatatea adormirii.

Avem o
pace *fatală*.

Tu pleci.
Eu mor.
Tu râzi.
Eu putrezesc.
Tu *închizi* cuvintele.
Eu le fac
să se sodomizeze.
Tu eşti.

Eu sunt *ridicol*
şi *etern*
fără să consimt
faptului.

***

Cerere publică

Iubiţi-mi nebunii
şi clăile lor de păr,
mustăţile lor
şi pantofii lor
neşterşi.

Iubiţi-mi
vorbele lor tâmpite,
ochii lor hibernali
şi buzele lor
crăpate.

Iubiţi-mă prin ei
şi prin tot
ce moare,
căci până la urmă
şi sănătosul şi nebunul
n-au scăpare;
şi unul şi altul

intră în aceeaşi
oală fără
fund şi fără ieşire.

Iubiţi-mi
nopţile lor solilocvice,
argumentele lor dezlânate,
furiile lor
garnisite cu paranoia.

Iubiţi-mi
pofta lor de moarte,
cancerul lor teluric
şi frica de foame,
de sete, de păduchi,
de câini, de noapte,
de fulgere, de vârcolaci şi moroi,
de mâini şi cuvinte care
îi trezesc.

Ei sunt *haita lui Hristos*.
Ei sunt *aurul* cerului meu.
Ei sunt *virtutea* şi *lauda mea*.

În ei, eu mă laud şi cânt.

În ei *dansez*
şi *torc* ceasul îndumnezeirii.

Fără ei n-aş fi *om*.

Fără ei *cuget în van*.

Fără ei nu aş putea
să iubesc viaţa şi *să mai cred*
în ea.

Nebunii mei, mă leagă
între Dumnezeu şi România
cu un ştreang
de lalele negre.

***

Reclamă

Esenţialiştii nu au timp,
se grăbesc,
spre oceanul cu *ţinte clare*
şi, răpind ochii tăi, îi fac
marmeladă pe pâine,
ca să nu se sature nici
hoţul şi nici prostul.

Din două tumbe ajung
de la Prea Sfântul la
Prea Negrul şi fac pe idioţii,
pe simandicoşii,
pe lunguieţii în nas şi
pe suavii la gură.

Sunt copaci de stepă.

Sunt ridicături nucleare
care stau
să explodeze.

Lumea n-a ştiut până acum
să-i apere *de arşiţă*.

Acum ei apără
lumea de blesteme, de vrăji,
de aţele morţilor
şi de apele lor.

Nu la întâmplare
s-au născut
ca nişte *schelete*
de sfârşit de secol
şi cu faţă de copii, de copii
nevertebraţi şi buni la suflet.

Au sfidat ordinea, ei,
mucaliţii şi jigodiţii,
au dat palme artei ca *să*
o trezească,

au refuzat *estetica* şi *filosofia*
şi *francmasoneria clipei*
şi orice *statut diabolic*
al *criticii de specialitate*.

Trăiesc şi nu au timp.

Suferă şi e prea puţin.

Sunt disperaţi şi nu
îi *doare* acest lucru.

Mai presus de toate ştiu *sensul*
vieţii şi *al morţii*, pentru
care alţii *s-au sinucis*
de moarte şi n-au
mai avut nevoie de *oglinzi*.

Sunt liniştiţi de confuzii.

Sunt puri de rebarbativi
ce sunt.

Fără ei aş fi mai
plictisit ca un cimitir
plin cu cruci şi flori
triste.

***

Goliciune neacoperită

Am spus că lumea se
scaldă într-o
largă tăcere mortuară
şi, noi, poeţii, suspinăm
după Dumnezeul părăsit.

Nimeni nu ne vrea
iar noi *vrem* toată
lumea.

Am spus că zburăm
asemenea lacrimilor
şi nu avem
nevoie decât *de părăsire*
ca să fim *noi înşine*.

Nimeni când e *fericit*
nu-şi dă seama de acest lucru.

Numai după ce pierzi
fericirea, dacă
ai dobândit-o vreodată,
ştii *cât costă*
şi *unde* nu o mai găseşti.

E adevărat: e mare
har ca *să vezi*
prin oameni şi să
le scrii durerile,
chiar şi cele mai plicticoase.

Eu *vă obosesc*,
pentru că *oamenii*
sunt *cărţi fără final*.

***

Agonizând

Când tăcerile *amuţesc*
iar cuvintele
nu mai ştiu
să fie *folosite*,
cum să-ţi spun că
te iubesc fără margini?

***

Presupunerile mele

Poate sunt *singura*
durere cu tâlc,

creată *să îngrozească prin iubire*
şi prin *adâncimi*
insondabile
pe muritori.

Poate, în relaţia mea
cu Îngerii,
să am cele mai *singulare*
profeţii autumnale
şi să am *regula*
de aur a inefabilului
lui Dumnezeu.

Poate, nemărginit
şi perplexant,
să invoc *tăria*
lumii şi ea
să dizolve neştiutele
şi ştiutele noastre *idioţenii*
şi să lase loc
scurgerii fără amar
a nopţii, a *singurei*
nopţi.

***

Convulsivă

Uneori, copacii îmi par
câini şi apele *lăcuste*
malefice şi
oamenii *draci abătuţi*
şi, despre mine, spun
că sunt *o ruşine universală*.

Mă detest
cu mare conştiinţă.

Mă întreb
cu mare certitudine.

Dar nu ştiu care e jocul
pentru care ultima oră
voi amorţi.

Nu ştiu – ce grozav! –
nu ştiu ce muzică
mă va *încânta*
în sublimitatea
unei *morţi aparente*.

***

Paranoica femeie

În aparenta mea *elegie*
stai tu,
cea mai *bucuroasă*
femeie a lumii.

Ce curaj nebun
ai să mă iubeşti!

Ce mare curaj!!!

Nimeni nu m-a
iubit
şi tu vrei să iei
toată iubirea mea,
pentru totdeauna.

În aparenta mea elegie
stai *tu*,
cea care nu mă laşi
să plec
şi nu mai vrei *să*
mă laşi să plec.

***

Plinătate

Când *ai*, nu mai poţi
să spui *prea multe*.

Parcă i-au sfârşit cuvintele,
ambiţioasele şi *jigoditele* de
cuvinte.

Când ai vrea să
spui cuvinte care
nu există
şi asta: pentru că toţi proştii
ştiu *să spună* cuvinte.

Când eşti fericit,
poeziile mele
ţi se par *cântate de Îngeri*,
asta dacă,
până atunci nu ţi-ai
dat seama.

***

Pruncă

Ce limbă tăcută au
bebeluşii!

Ei doar dau din mâini
şi scot sunete.

Până le dau
dinţii îşi sug degetul.

Sunt primiţi cu mare dragoste
(unii, bineînţeles).

Ca să nu fie *deocheaţi*
li se pune
fundă roşie.

Apoi, ca totul să fie

natural,
tinerele mame
îşi scot sânii
şi îi alăptează.

Asta, bineînțeles,
dacă au
laptele bun…

***

28. 06. 1998

Aliteraţie

E totuşi trist *să iubeşti*
şi să nu mai ai
cuvinte
sau să *nu iubeşti*
şi să ai *prea multe*.

E totuşi trist să stai,
degeaba, cu o inimă
mare în partea stângă
şi să
nu ai *pentru ce spera*.

E trist, angoasant de trist,
să fii *un poet sclipitor*
şi să nu ştii – frapant, nu?! –
ce să faci cu viaţa ta.

***

Fariseism

Nu mai înţeleg
nimic de atâta *luciditate*.

Mă pierd între *a spune*
şi *a repeta cuvinte*.

Mă fac că *nu ştiu*
sau că *nu*
pot să rezist.

E nostim la culme.

Par *clovn*, tocmai
atunci când *adevărul*
e cel mai sincer.

***

Sinuciderea cea mai pură şi neîmplinirea ei

Avem să murim când
adevărul, el,
tocmai el, sau, *şi el*,
ne va vinde.

Vom muri
când *grija de noi* se
va transforma în *frica*
de noi
şi *bucuria noastră*,
cu totul, se va transforma
în *nefericirea noastră*.

Stinşi de-a dreptul,
morţi fără provizorat,
noi, autentici
şi plictisiţi,
ne vom spune că
am jucat *indecent*
toată viaţa.

***

Cu frica în sân

Dacă eu, artistul,
aş zâmbi fără *greş*,
aş putea fi acuzat

de *plagiere*, adică
de *viaţă risipită*.

Dacă eu, nemărturisit
fiind,
voi spune că
sunt *cald* când *rece* sunt,
voi fi acuzat
de *o mare singurătate*.

Dar dacă eu,
într-o nelinişte soră
cu *crisparea*,
voi rupe aceste rânduri,
atunci, cu adevărat,
sunt *viu* şi *mult*
pătimaş pentru voi.

***

Piesă de muzeu

Poeziile *frumoase*
sunt *cele triste*
şi *cu mult adevăr*;
eu îţi sărutam mâinile,
picioarele şi-al tău păr.

Eu îţi spun
gânduri *tihnite*
şi *pătrunzătoare*;
mă uitam în ochii tăi căprui
ca-n razele de soare.

Iar poeţii care le
scriu
sunt *părăsiţi*
şi *fără destin*;
pe braţele ei am plâns
lumina din ţintirim.

***

Două minuni banale (vol. 11 de poezie, integral)

Însemnare:
Ceea ce mi-am dorit să scriu în anul
1997 au fost două lucruri: cel mai
frumos vers al acestui sfârșit de
mileniu și o glossă.
Le-am scris pe amândouă. Dorin Streinu
a știut să-și împlinească datoria
de artist.

Pastel.

Gândul tău
e un sărut de femeie frumoasă.
Prinde în brațe

Acest volum conţine doar…*două poeme*, însă fundamentale pentru poetul Dorin Streinu, aşa cum spune *fotografia-însemnare* de deasupra.

În josul imaginii se vede *cel mai frumos vers al sfârşitului de mileniu*…aşa cum este el în foaia manuscriptică.

***

Pastel

Gândul tău
e un sărut de femeie frumoasă.

Prinde în braţe
bărbatul
şi îl adoarme.

Gândul tău
e o coastă de animal carnivor.

Răpeşte prada
şi o duce în vale.

Gândul tău
e un picior de broască verde.

Sare în apă
şi se pierde.

Gândul tău e
o rană.

***

Glossă

Un dar, viaţa este-n tine,
Pasărea nu întreba;
Răul se ascunde-n bine,
Ne-nţeleşi sunt el şi ea;
Bea, când inima te doare,
Din ce-i mult, tu fă puţin;
Nu răspunde la-ntrebare,
Ochiul vede doar senin.

Întâmplarea nu-i *de vină*,
Ce se-ntâmplă *a fost vrut*,
Chiar de e puţin lumină
Gându-n taină te-a durut.
Vinovat nu-i *cel ce tace*,
Înţelept e ce-i în mine;
Rupt de amăgirea veche,
Un dar, viaţa este-n tine.

Cer albastru şi cu stele…
Dorul meu e-atât de sus,
Dimineţile sunt grele
Căci alt zbor este *propus*.
În durere-mi iau durerea
Şi mă pun în vers cu ea,
Cum e ca să zbori prin ceruri
Pasărea nu întreba.

Înveşmânt gândul cu-albastru,
Binele să-l vreau doresc,
Mă las pâine de mâncare
Şi vin roşu, bărbătesc.
Dar primesc în spate vorbe,
Ce-mi rănesc adânc în mine,
Frunza verde şi speranţa;
Răul se ascunde-n bine.

Vina mea e viaţa însăşi
Ce-mi inundă în privire,
Eu nu cred că sunt *fantome*
Visele ce trec prin mine.

Un bărbat e chiar *puterea*,
O femeie-i *viaţa mea*,
Ea-mi renaşte amăgirea;
Ne-nţeleşi sunt el şi ea.

Cade-n pietrele de sânge
Vulgul tandru şi ţepos
Şi crezând că *îmi e bine*
El mă muşcă de-al meu os.
Mă-nfior de-a lui mândrie…
Dar mă-nalţ cu înc-o zare
Şi îmi spun atuncea mie:
Bea, când inima te doare!

Peste tot găsesc indicii
Să privesc, adânc de tot,
Rumegând în gând la vicii
Ce în inimă nu-not.
Iau cuvântul cel mai simplu
Şi alung din el *venin*
şi îmi zic, lung, la ureche:
Din ce-i mult, tu fă puţin!

Toţi îmi cer ochiul de-a-ntregul,
Fără *ceaţă*, de e *bun*;
Nu le plac în nebunia-mi
Să *le râd*…ca *să le spun*…
Un răspuns e mult prea simplu,
Cum e cerul la oricare
Şi îmi spun în mare taină:
Nu răspunde la-ntrebare!

De-i furtună…ceru-i negru,
Căci apoi totu-i senin;
Inima se naşte-n grabă,
Ţipătu-i e caudin.
De priveşte blând surâsul,
N-are-n el niciun suspin;
Când e sufletu' în pace
Ochiul vede doar senin.

Ochiul vede doar senin,
Nu răspunde la-ntrebare;
Din ce-i mult, tu fă puţin…

Bea, când inima te doare!
Ne-nţeleşi sunt el şi ea,
Răul se ascunde-n bine;
Pasărea nu întreba,
Un dar, viaţa este-n tine.

***

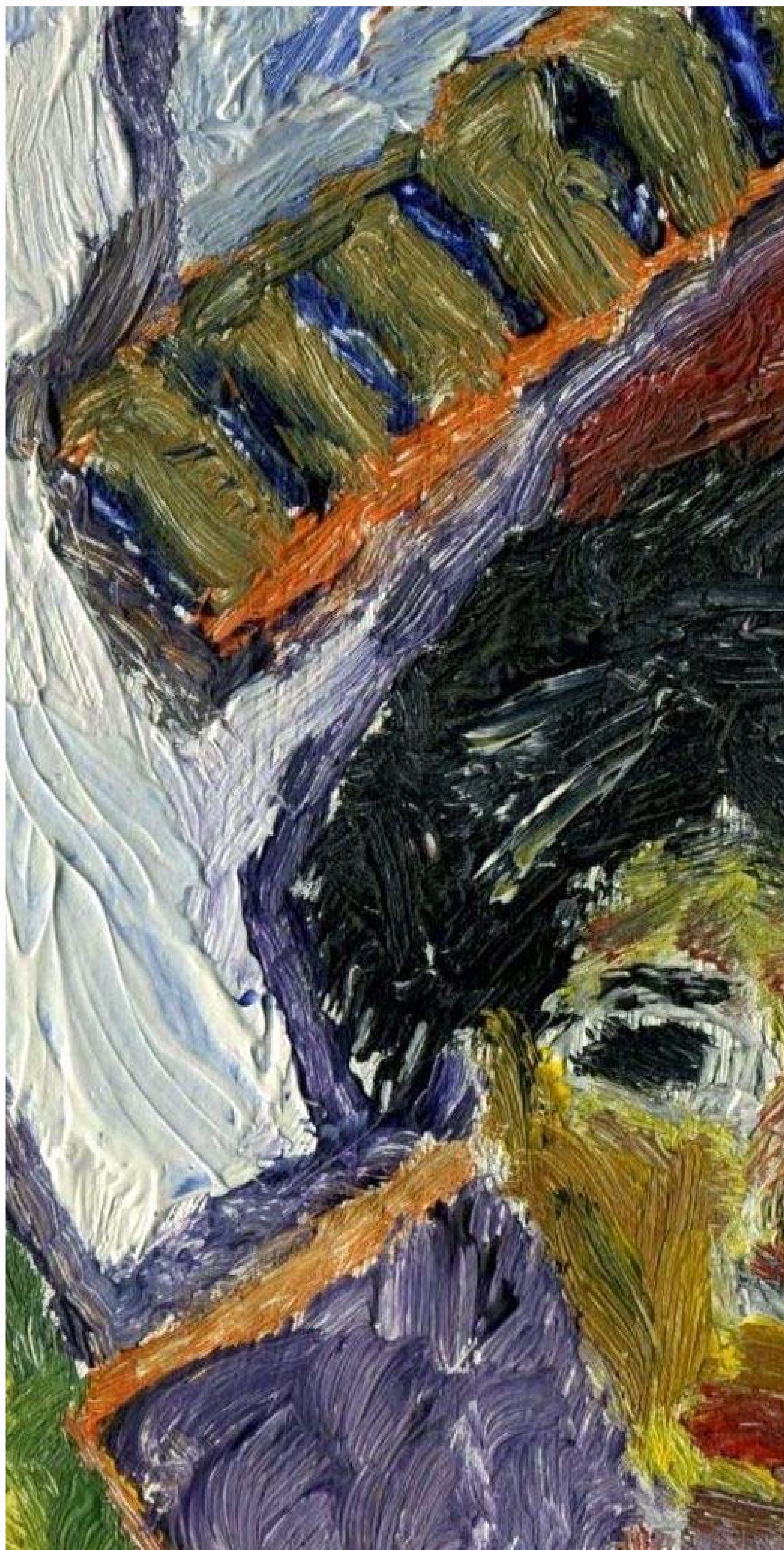
Sfârşitul *manuscriptic* al...volumului al 11-lea de versuri.

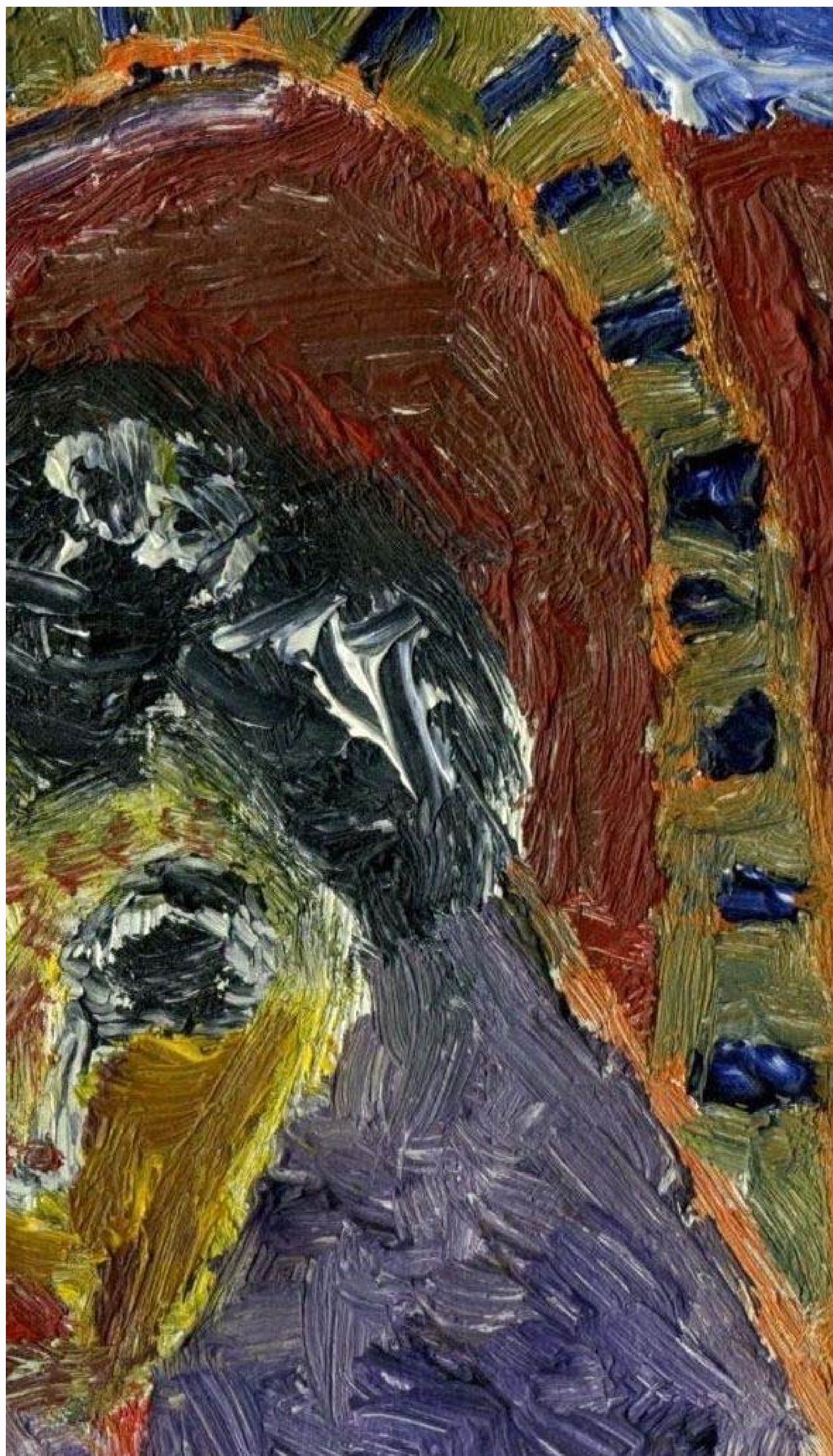
Secţiunea de diamant. Autoportret

Pictură în ulei pe carton din data de 25.10.1998.

Scaunul meditaţiei

Pictură în ulei pe carton din data de 10. 09. 1998.

Florile diabolice

Pictură în ulei pe carton din data de 18. 09. 1998.

Regele care nu va fi încoronat niciodată pentru că nu este om

Pictură în ulei pe carton din data de 18. 09. 1998.

Natură vie dar moartă

Pictură în ulei pe carton din data de 18. 09. 1998.

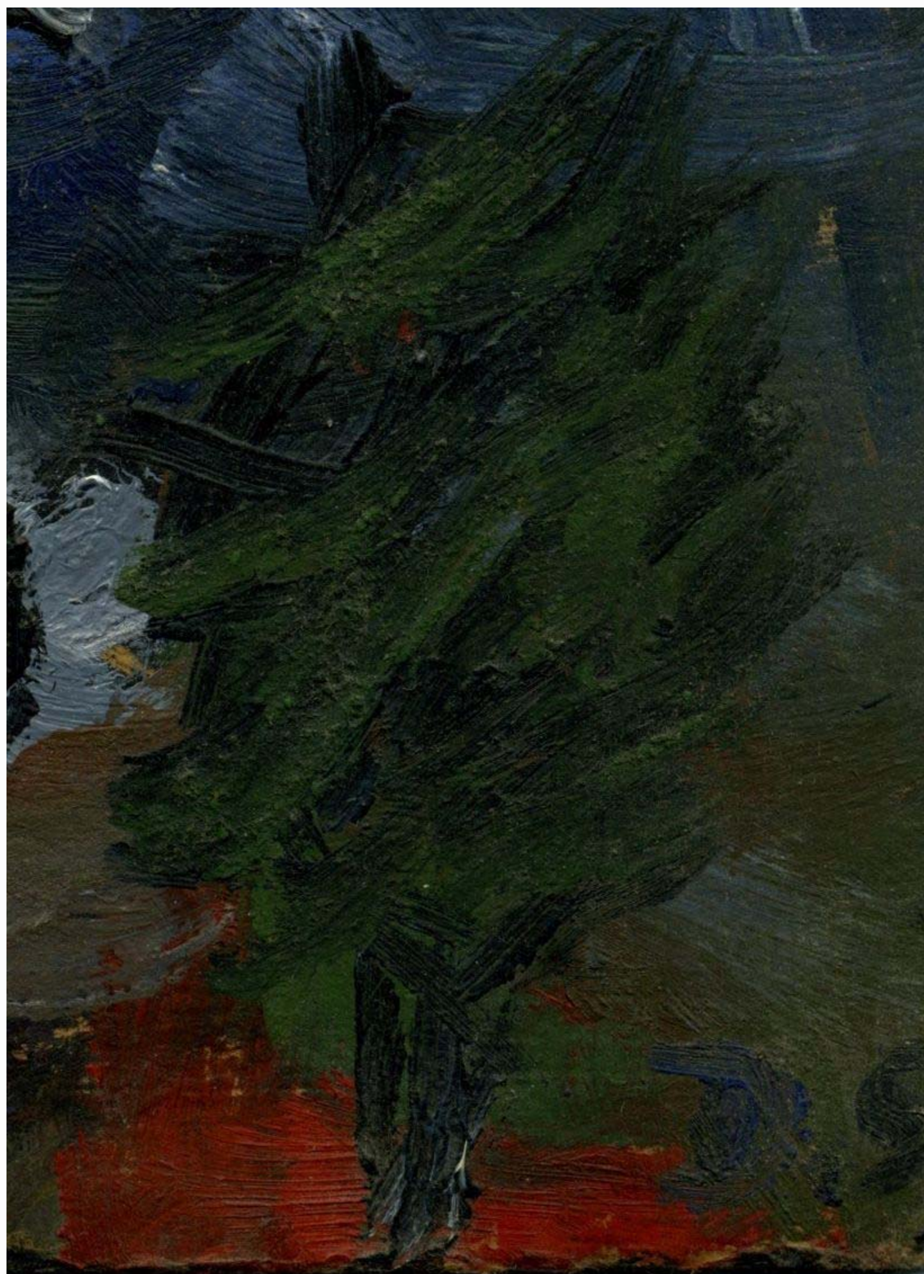

D.S.

Viziunea din crâng

Pictură în ulei pe carton din data de 26. 09. 1998.

Poezia este *un sentiment lucid*. Aruncarea într-o *baltă de sentimente* sau într-o *mare de metafore* diluează mesajul, care trebuie să fie unul *pregnant*.

Poezia nu e numai *cuvânt* ci, mai degrabă, e *o stare* pe care *o organizezi* în fiinţa cititorilor tăi. Ei trebuie să te resimtă ca ceva *unic*, de *neînlocuit*, ca *o stare de fapt*. Trebuie să *te simtă* cu ochii închişi, să nu te confunde cu nimeni.

Poezia mea are, în primul rând, atributul unei *oralităţi sigure*, aparent *involuntară*. Însă fiecare vers este o *spunere a ceva din mine*, care pentru mine este *esenţială*. Nu este *esenţială* pentru că trebuie *să o audă altul*, alţii…ci pentru că *pot să o formulez*.

Mă gândesc adesea la orele de *poezie continuă* în care m-am epuizat. Mii, zeci de mii de versuri despre orice, oricum, oricine…şi la care au fost părtaşi puţini oameni. Ele au creat…*starea poeziei*. Poezia e prea puţin importantă în comparaţie cu…*starea de a fi poezie*.

Nu le mai pot readuce la viaţă, le-am uitat sau mi-au ajuns indiferente cele pe care le-am spus…

Însă starea, starea aceea *de a fi cuvânt*, de a vorbi mereu, de a scoate/construi/lămuri/organiza imagini şi gânduri în rime sau în versuri libere…ar fi fost de neimaginat pentru mine dacă nu s-ar fi produs.

Dorin Streinu:

Întâlnirea cu *un poet de geniu* e pentru mine întâlnirea cu *un suflet prieten*.

Gâștele

Acuarelă pe carton. 28. 01. 1999. Într-o zi de joi...

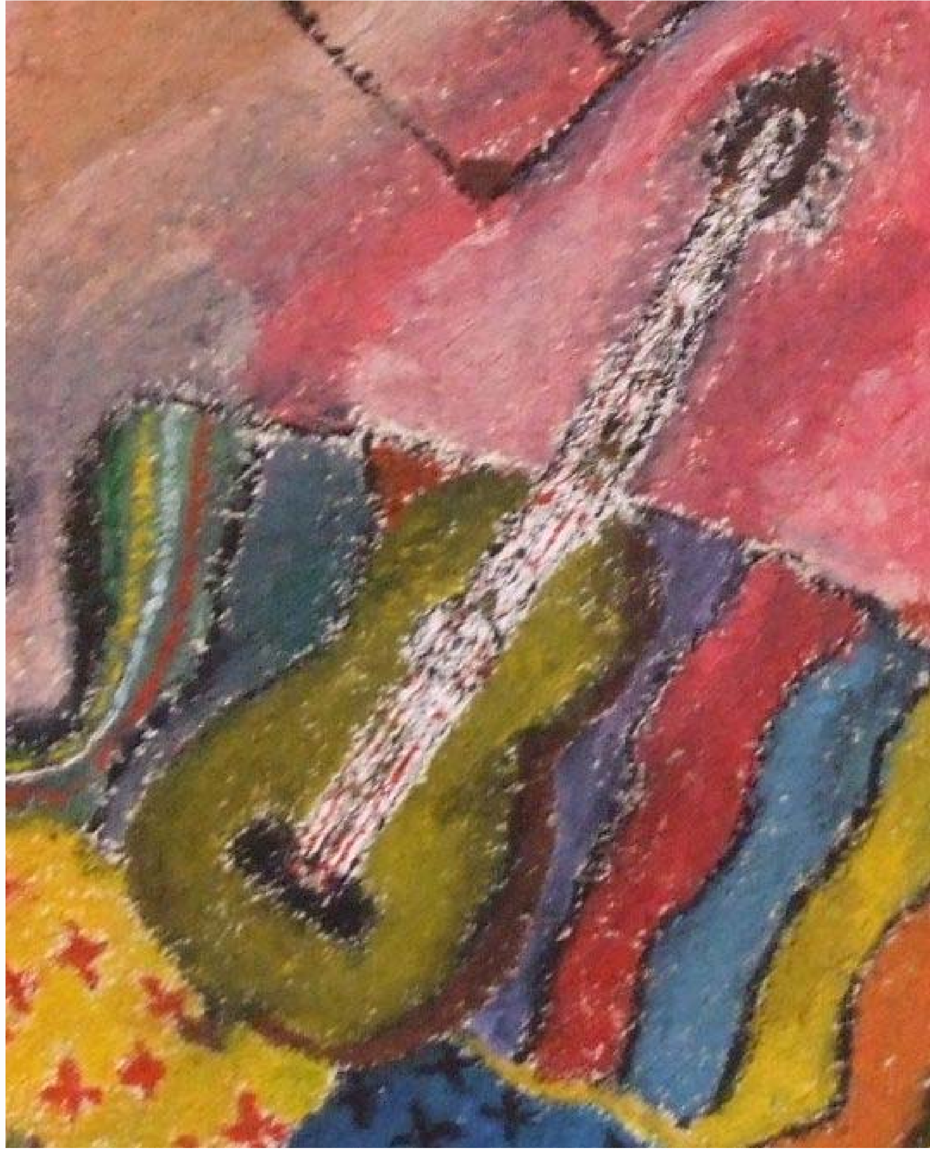

Visul unei nopți de iarnă

Pictură în ulei pe pânză din data de 30. 11. 1999.

Imagine din curtea mea

Pictură în ulei pe pânză din data de 25. 10. 1998.

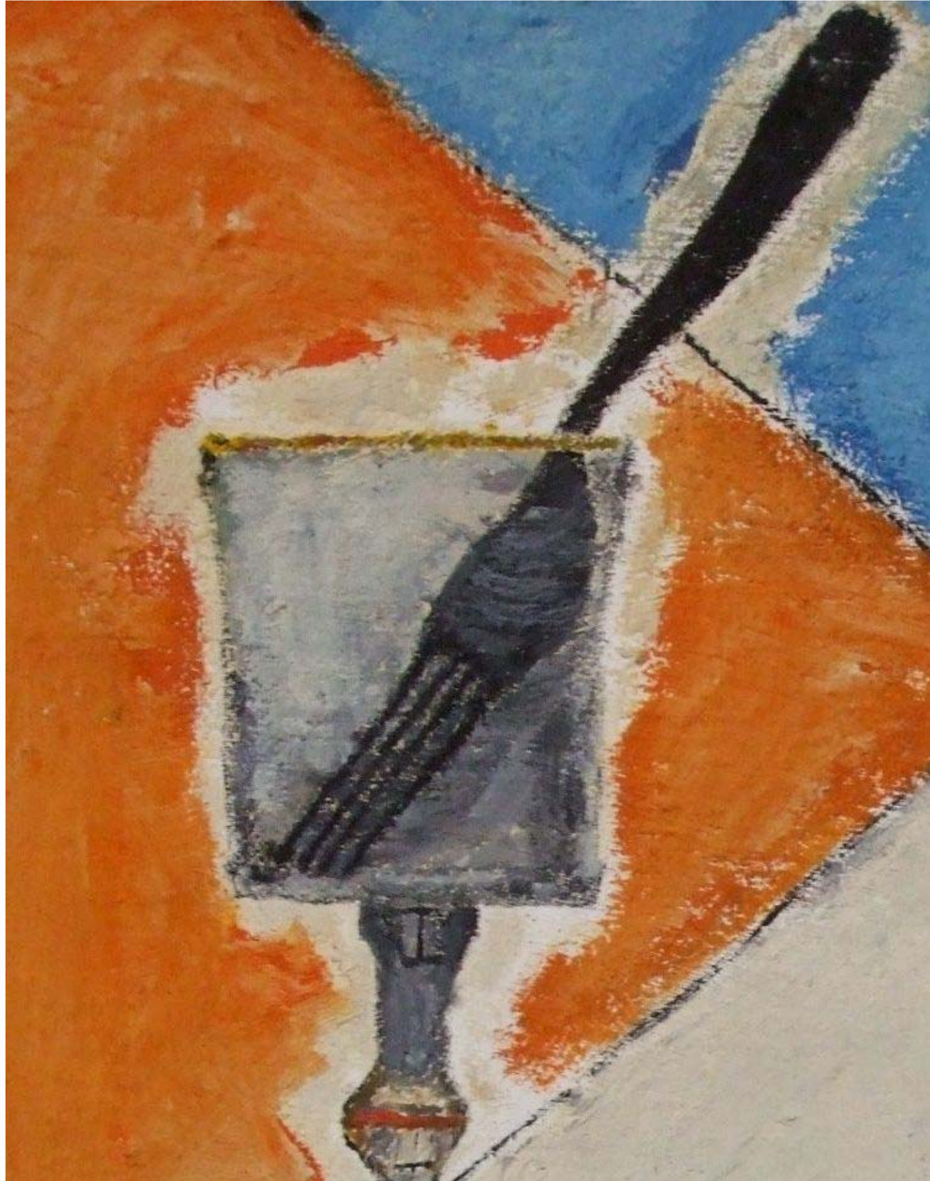
Povestea bețivanului pe fonduri abstracte

Pictură în ulei pe pânză din data de 28. 11. 1998.

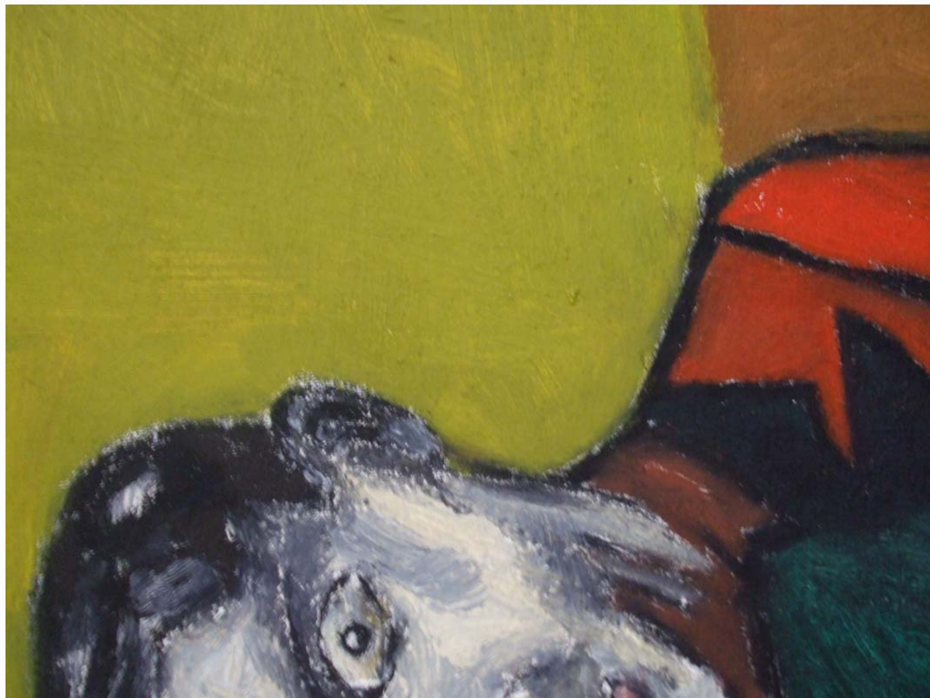

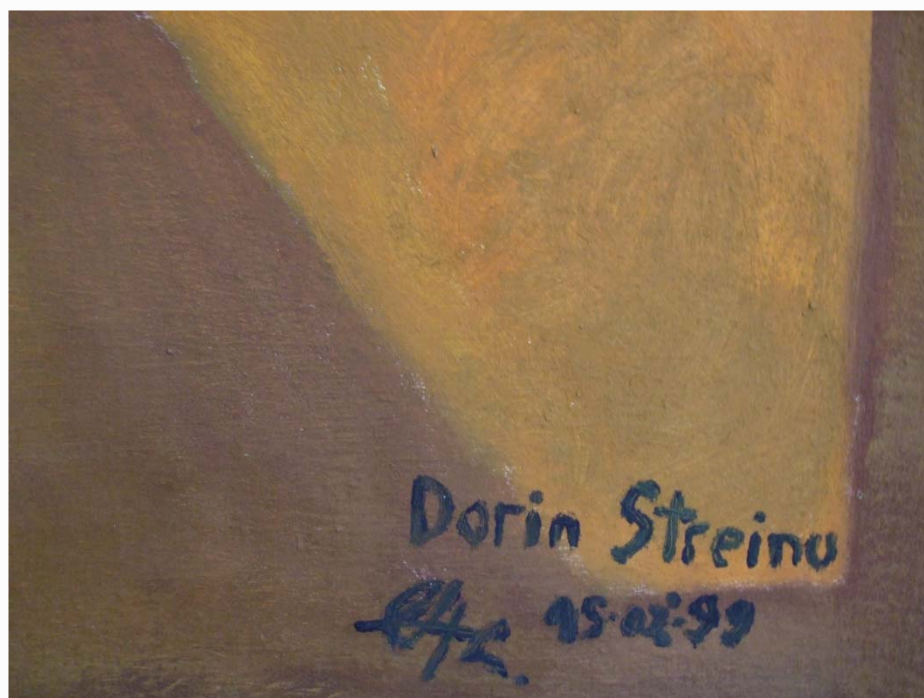
Picassoul meu

Pictură în ulei pe pânză din data de 15. 02. 1999.

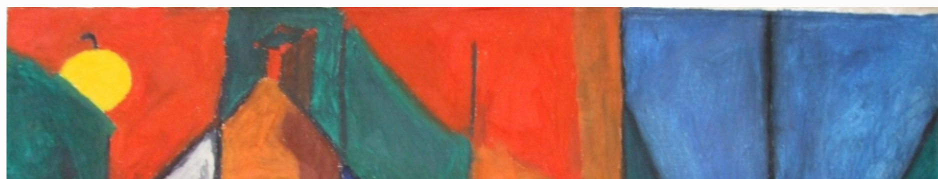

Dorin Streinu
15.02.99

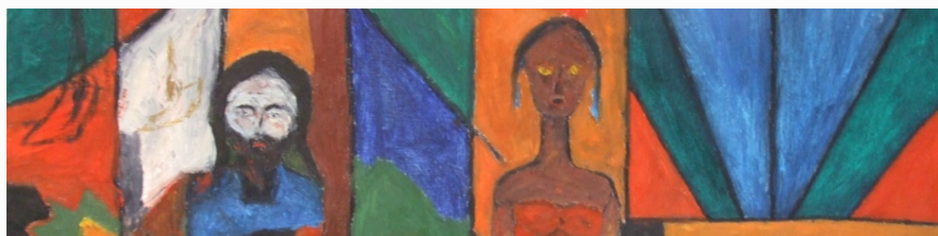
Vizavi de taina lui

Pictură în ulei pe pânză din toamna anului 1999.

Copacii erau albaștri spre mov

Pictură în ulei pe pânză din data de 25 martie 1998.

Tăcere cu femei

Pictură în ulei pe pânză din data de 27. 02. 1999.

Lista volumelor de poezie ale poetului Dorin Streinu

***

Anul 1997

1. *Ascensiune în infinit* [92 foi]
2. *Dimensiunea cuvântului* [91 foi]
3. *Roşu transcendental* [50 foi]
4. *Pasărea celor zece naşteri* [9 foi ½]
5. *Cosmologia esenţelor* [91 foi]
6. *Redescoperirea universului* [76 foi ½]
7. *Inimă extatică* [25 foi ½]
8. *Un cer pentru stele albastre* [18 foi ½]
9. *Cele 5 poeme* [43 foi ½]
10. *Cântece pentru râs şi plâns* [55 foi]
11. *Două minuni banale* [din două poeme de excepție]
12. *Poeme şi rânduri indiscutabile* [26 foi ½]
13. *Leoaica fericirii* [67 foi]

14. *O carte pentru un singur cititor* [partea întâi: 100 foi] şi [partea a doua: 100 foi]

15. *Linia şi Cercul* [99 foi]

16. *Din nesperata limbă a dezamăgirilor* [37 foi]

17. *Călătorului fără pat* [80 foi]

18. *Cel străin de iubire* [48 foi]

19. *Carte de poezie pentru nebuni conştienţi şi inimi bolnave* [73 foi]

***

Anul 1998

20. *Cum trăiesc oamenii în timpul unui cutremur de soare* [118 foi]

21. *În catedrala celor o mie de războaie pierdute* [38 foi ½]

22. *Am stat ca să-ţi spun cum se pierde şi cât se câştigă* [55 foi ½]

23. *Când regele se joacă cu moartea* [70 foi]

24. *Şi o femeie nu m-a lăsat să mai plec şi eu am rămas lângă ea* [82 foi]

25. *A privit Dumnezeu lumea şi unul dintre oameni era nefericit* [49 foi]

***

Volume de poezii formate din poeme din diverse perioade ale creaţiei mele artistice

1. *Dreptul de a fi* [67 foi]
2. *Mărul mâncat de trei guri* (patru cicluri de poeme ocazionale) [23 foi ½]
3. *Poeme din marele oraş scârnav* [82 foi ½]
4. *Poeme care nu au fost introduse în cărţi de poeme ci au fost aruncate în sertar* sau *Cântec neîndurat* [67 foi].

***

La acestea se adaugă cele câteva *ore de poeme* create live, atunci, pe loc, pentru a fi înregistrate pe casete audio, *zecile de poeme date cu dedicaţie*, volumele *scrise* şi *dăruite* la diverşi prieteni şi cunoscuţi şi *orele de poezie continuă*, care erau *o obişnuinţă*, o cutumă între 18-21 de ani.

Îmi dau seama că acum, privind în urmă, este incredibilă şi pentru mine *epuizarea mea* pentru literatură.

Aceasta a fost numai *poezia*.

Urmează *romanele*, *nuvelele*, *picturile*, *desenele*, *teatrul*, *aforismele* etc. pe care le-am scris și le-am creat paralel cu aceste volume de poezie.

Piesele de teatru, spre exemplu sau anumite secţiuni poetice le-am scris şi le-am jucat în diverse grupuri. Ele au fost citite, explicate, pentru ca să fie reliefant conţinutul lor.

V-am spus la un moment dat despre *un ciclu de fabule* scris pentru elevii mei de gimnaziu şi tot lor le-am scris *o piesă de teatru religios*, pe care cred că le-am dăruit-o cu totul. Nu ştiu dacă o mai am.

Pe aceasta nu numai că am scris-o (era vorba despre venirea magilor, naşterea Domnului, colinde în jurul ieslei) dar am scris-o pentru elevi ca atare, personalizat şi i-am învăţat cum să declame, cum să gesticuleze, cum să se costumeze fiecare în parte şi am creat împreună cu ei decorul, un decor fabulos, dacă ne gândim că am făcut costume, stele, săbii, iesle etc.

Nu scriu aceste lucruri pentru ca *să mă laud*, ci pentru *ca să conștientizați* ce fel de *epuizare* trăiesc *acum*…după epuizările *de atunci*, care se înmulţesc pe fiecare zi, care devin tot mai mari.

Şi când vorbesc adesea de *muncă*, de *studiu*, de *epuizare*…cam aşa arată *epuizarea unui om* care caută să înveţe, să cunoască, să se schimbe *continuu*.

Volumele de nuvele, aforisme şi teatru ale scriitorului Dorin Streinu

A se reţine!

Când spun *foi*…mă refer întotdeauna la coli *A 4*, scrise pe o parte şi pe cealaltă, cu scris care îl imită pe cel *tipografic*…şi nu cu scris *de mână*.

Când spun un număr de pagini şi apoi ½…înseamnă că sunt, spre exemplu, *90 de foi* şi *o pagină* (= ½).

Acelaşi lucru şi pentru volumele de poeme prezentate anterior...

***

Sunt enumerate aici *doar* volumele care au fost *transcrise* din manuscrise.

Manuscrisele mele din acea perioadă sunt formate din zeci de caiete pe care sunt notiţe, poeme, desene, aforisme, nuvele, monologuri, pasaje din diverse romane etc.

Unele lucruri le scoteam din aceste caiete şi le rescriam, cu scris care îl imită pe cel *tipografi*c, cum scriem şi acum, pe coli A4, în volume de sine stătătoare.

Când am renunţat la a scrie literatură *în mod programatic*…au rămas multe *volume nefinisate*…

Tocmai de aceea am spus că le enumăr *doar* pe cele *catalogate* atunci de către mine, ca fiind dintr-o anume *specie literară*.

***

Nuvelistica

1997

1. *Al treilea dor* (99 foi ½).
2. *Un gest de tandreţe* (53 foi ½)
3. *Aruncarea mânuşii galbene* (50 foi ½)

***

Aforistica

[Fiecare volum de aforisme e scris *în sine*, de la un capăt la altul...şi nu e *o strângere de texte semnificative* din scrierile mele.]

1997

1. *Gânduri cu aripi* (51 foi)
2. *Saltul în aer* (18 foi)

3. *Prima stea boreală* (22 foi)
4. *Ca într-o casă de nebuni* (30 foi)
5. *Un continent fără Dumnezeu* (30 foi)
Însemnări pentru genii (18 foi)

*

1998

6. *Ucis dar nu omorât* (23 foi)
Pentru că nu am timp de poveşti, trăiesc (41 foi)
Cele 177 ipocrizii dedicate lui Dumnezeu (13 foi)

*

Teatrul

1997

1. *În palma lui Dumnezeu* (41 foi…transcriere nefinalizată)
2. *Chemarea la un alt fel de moft* (20 foi…scris de mână, format manuscriptic primar)

În primul volum de teatru, piesa *Ezeu* (20 foi) este *capodopera mea*, cu care am atins, la 19 ani, împlinirea de sine.

E scrisă în ritm shakesperian şi e o luare la întrecere cu *Faust* al lui Goethe şi o rescriere a problematicii *Luceafărului* eminescian.

Are patru personaje: *geniul*, *ucenicul*, *tăcerea* şi *diavolul* şi tema ei este *viaţa omului de geniu* şi, mai ales, *tentaţia autodistructivă* a marii sale puteri de creaţie.

Ascensiune în infinit (vol. 1 de poezie)

Primul meu volum de versuri: ***Ascensiune în infinit*** (1997) e format din **7 secţiuni** (1. *Haikuri şi lacrimi*; 2. *Lecţii de gândire*; 3. *Răsărit de iubire sau când eu nu mai vreau nume*; 4. *Poeme, două la număr sau când mor muzele primăvara; 5. Poemele unei procesiuni funebre sau când morţii nu mai sunt printre noi (Exerciţii de curaj); 6. Patru poeme pentru genii sau când sufletele sunt omorâte de perfecţiune* şi 7. *Poeme pentru viitor sau un poet care face experienţe prin sine)* şi cuprinde **109 poeme**.

***

1. Haikuri şi lacrimi
[secţiune redată integral]

*

Iarba – chipul pe care îl văd crescând
în sângele meu tânăr.

*

Cerul – linia care mă desparte
de inima sinelui.

*

Înflorire de muguri
pe lucruri – roşul buzelor tale.

*

Oul cu aripi albe – sufletul meu
ce se naşte râzând.

*

Cântatul cocoşilor – călărire în zori
a dragostei.

*

Mă văd ascultând picăturile
unei ploi de Îngeri.

*

Măsor o înserare cu pasul
veşniciei de bărbat tânăr.

*

Ţăranul – sentimentul de a fi fiu
simplu al creaţiei.

*

Ochii mei – mâinile cu care mă adun
din lumea întreagă.

*

Semnul meu de dragoste –
iubirea pe care am uitat-o.

*

Mă joc cu un ou care îmi înroşeşte
mâinile amândouă.

*

Dorm cu moartea în mine
şi mă visez
plângând la mijloc
de cer.

*

Mă îmbătam de un
roşu
care îmi ardea inima.

*

Cercul – mirarea mea de naşterea
dimineţilor gri.

*

Aşteptarea – secunda *abstractă*
introdusă în mine.

*

Obsesia mea: timpul lăsat
în pacea
adormirii.

*

O piatră plângea în ea însăşi
şi lacrimile-i
curgeau fără
rost.

*

Lemnul cu frunza lată
păzea
casa din urmă
de aripi.

*

Loveam un cuvânt cu ochii plânşi – sărutul
meu de mire.

*

Ispita mâncării din secunda *azi* –
zborul clipei din ape.

*

Suspin murmurat pe ascuns –
inima mea care te strigă.

*

Rază de soare căzută
pe umăr –
privirea mea
noaptea.

*

Muzica sferelor de apă –
sentimentul meu de tăcere.

*

Viaţa noastră – lacrima
şi zâmbetul smulse
timpului prezent.

*

O naştere cu ţipete
mă sculptează în lemn de
ceară.

*

Lovesc un gând cu capul de nori
şi-mi simt lacrimile în palmă.

*

Lumânarea aprinsă –
forma verticală
a iubirii.

*

Icoana – fereastra deschisă
ochiului dinspre
Paradis.

*

Deget de pâine – dragostea
mamei mele pentru
chipul ei.

*

Mă nasc dintr-un pământ al
adevărului cu lacrimi ude.

*

Cuvântul meu este unul
peste care mă urmez
cu o lacrimă.

***

2. Lecţii de gândire

De durere

Mă doare de-o lacrimă,
de un ochi ascuns
în lucruri.

De durere mă doare,
mă doare de tine,
de mâinile mele.

Mă doare de-o lacrimă
ascunsă în lucruri
şi-mi vine să plâng
şi-mi vine plânsul,
să plâng îmi vine.

Mă doare o lacrimă.

Mă doare de tine,
de durere mă doare,
de un ochi ascuns
în lucruri,
mă doare.

*

Numele este

Nimeni nu este al său.
Chiar numele nu este al său.

Fiecare *sunt* nu este al *fiecăruia*.
Fiecare se gândeşte la nimeni
şi nimeni la toţi,
pentru că nimeni nu-şi aparţine.

Fiecare este un cuvânt de spus,
pentru că toţi avem să ne spunem
un cuvânt.

Nu se caută nimeni,
pentru că nimeni nu se găseşte.

Numele este al fiecăruia.
Numele este cu el.
Numele este cu nimeni.
Numele este *sunt*.
Numele este.

*

Regândirea mersului

Când mergi ai senzaţia
că totul *te urmează*;
că soarele te urmează,
că timpul te urmează.

Când stai pe loc, crezi tu,
că totul este în *nemişcare*.

Dar nu: *totul se mişcă*
dar noi *nu vedem*!

Totul *se mişcă*
dar noi *nu simţim*.

Totul se poartă cu
totul.

Totul nu are punct de plecare.

El se mişcă.
De pe pământ *mişcarea*
înseamnă *a te duce*,
a te urma.

Din ou însă
mişcarea înseamnă *a fi*.

Nu suntem conştienţi, noi,
că din afară văzuţi
nici nu ne vedem.

Mişcarea, din afară de pământ,
înseamnă *timp*.

Mersul e doar un cuvânt.

Mersul este doar o
vorbă de-a fi să fie.

Învaţă că *mersul*
este *singurătate*.

Că mersul este *linie*,
că mersul este
a nu fi.

Mersul nu există.

Chiar nu puteţi să
vedeţi atâta lucru?

Mersul este, în principiu,
recunoaştere
a neştiinţei.

Din afară de lucruri
mersul este *un înţeles*.

El nu poate fi *o acţiune*.

Uitaţi-vă bine la tot
şi vedeţi că

mersul este *o oglindă*,
mersul este *o iluzie*,
mersul *nu este*.

Nu!

*

Gândirea demâncării

Mă gândeam la *a mânca*
şi mi-am adus
demâncarea aminte.

Mâncam pâine.

Parcă mâncam pâine,
dacă mă gândesc…
cu mâna.

Rupeam pâinea.

Rupeam pâinea cu mâna,
cu ochii mâinii.

Odată, după ce mă săturasem,
mi-am zis că *pâinea e un vis*,
că *pâinea este o figură geometrică*.

Dar cineva mi-a atras atenţia:
„pâinea e sfântă!”.

N-am mai mâncat
pâine cu mâna,
pentru că „pâinea e sfântă”.

Am stat şi *am*
înţeles pâinea.

Am *gândit* pâinea
cu mâinile

şi am înţeles că
e *sfântă*.

Nu ştiu dacă mai mâncam
pâine după aceea…
cu *mâna*.

Cel puţin
mâncam
doar cuvântul *pâine*.

*

Încercarea de a gândi despre o piatră

Cine poate înţelege o piatră,
pentru că piatra nu gândeşte?

Piatra este o *neînţelegere*
pentru că nu vorbeşte.

Ea este un mister,
pentru că nu pot vorbi
cu ea.

O piatră este o fixitate.

O piatră este o neînţelegere.

Dacă începi să gândeşti o piatră
ştii foarte bine că *te gândeşti singur*.

Piatra rămâne o fixitate.

Ea nu poate fi trăită.

Piatra este *o nelinişte*.

*

Lecţie despre sentimente şi om

Sentimentele *se trăiesc*,
ele *nu se discută*!

Nu se pot discuta sentimentele,
pentru că ele *nu se gândesc*,
ele *se trăiesc*.

Un sentiment gândit
devine absurd.

La fel devine şi un
om gândit.

Un om, la fel ca şi sentimentul,
nu se gândeşte.

Omul *se trăieşte*.

Sentimentul, pentru că e simplu,
nu se gândeşte.

Omul, pentru că nu e simplu,
nu se gândeşte.

Numai între *uşor* şi *greu*
se gândeşte.

Între *unu* şi *unu* nu există deosebire
pentru că nu există diferenţă.

Între om şi sentiment nu există *asemănare*,
pentru că ele sunt *deosebite*.

Omul, ca şi sentimentul,
se trăiesc sau
se mor.

*

Privire în sus

Trebuie să priveşti
de sus în jos,
spre pământ.

Pământul e o femeie
din înălţime,
pentru că femeia
este aceea
pe care o iubeşti.

Privind din înălţime
vezi totul
ca în palmă.

Îţi vezi palma,
care ţi se pare
prea mare.

De sus, priveşti
cu doi ochi,
ca şi de jos,
dar cu *o altă privire*.

Nu poţi privi femeia-pământ
fără *alţi ochi*.

Ochelarii sunt *neimportanţi*,
atunci când ochii tăi privesc
chipul pământului.

De sus în jos
se găseşte o lume,
care nu mai priveşte
cu ochi.

De aceea trebuie *o altă*
privire.

Privind femeia-pământ
vezi *totul*
şi ochiul *se opreşte*
ca să vadă.

*

Cuvântul gândit despre adevăr

Adevărul este o esenţă
care *se gândeşte*.

Nicio limită
nu-l poate mărgini.

El este liber.

Nu este constrâns de capricii.

Adevărul este pământul simplu,
înţelesul primordial.

El nu se gândeşte
cu totul,
nu se simte cu totul,
nu se umblă cu totul.

Adevărul preexistă
gândului.

El este de sensul *dincolo*,
de sensul celui care *se dedică*,
de sensul cuvântului *de conştiinţă*.

Adevărul este
litera care *se ia*,
latura care *se amplifică*,
cifra care *se este*.

Adevărul este *Unicul* şi *Primul*.

[Poemele prezentate până aici din primul meu volum de poeme...reprezintă *10 foi manuscriptice*.]

*

Gândind melancolic despre zbor

Pasărea e întotdeauna
frumoasă când zboară.

Are un fel de a fi
când zboară,
care te face *s-o pizmuieşti*,
s-o urmezi.

Îmi plac păsările
pentru că sunt *libere*
şi, mai ales, pentru că
ştiu *să gândească* libertatea.

Ele ştiu să zboare
cu tot ce înseamnă *pasăre*,
să se piardă în verbul *a zbura*.

Păsările ştiu *să*
zboare
şi, mai ales, oriunde sunt ştiu
să uite.

Ele *uită* şi *zboară*.

Păsările sunt *geniale*
pentru că *ştiu să uite*.

Ele ştiu *să se uite*.

Oamenii nu ştiu
să se uite de ei,
nici *să se caute* pe ei.

Pe când păsările
sunt *libere*.

Ele ştiu să zboare
cu tot ce înseamnă *pasăre*,
cu tot ce înseamnă *a zbura*.

Ele ştiu *să zboare*
şi, mai ales,
ştiu *să uite*.

*

Conştiinţă despre spaţiul din lucruri

Spaţiul e în felul unei
muşcături.

De câte ori văd o femeie
muşcând dintr-un măr
simt un mai mic spaţiu,
o mai puţină întindere.

Când văd muşcându-se
din măr
simt că se suspendă esenţa lucrurilor,
simt că pierd
ceva din densitate,
pentru că spaţiul se constituie
din *lucruri interioare*,
din obiecte *cu conţinut*.

De aceea pot simţi spaţiul
ca ceva care se mănâncă,
ca ceva care se poate goli
în altceva,
ca ceva din mine pe
care îl port.

În spaţiu poţi doar crede,
poţi doar înţelege
un lucru dintre alte lucruri,

o piatră dintr-o mulţime de pietre,
un gând dintr-un tom de gânduri.

Dar nu-l poţi prinde
de umăr
ca *să-l întrebi* de vorbă.

Căci spaţiul se umple *cu lucruri*
dar nu şi cu
conştiinţa sentimentelor.

El este plin de atâta umplere.

El este rotund de atâta formă.

Poate fi mobil de atâta
mişcare.

Dar el nu simte nimic.

El nu înţelege nimic din
sentimente.

Spaţiul este de atâta umplere *gol*,
de atâta cuprindere *neînsemnat*,
de atâtea şi atâtea lucruri
nesigur,
pentru că spaţiul este
o muşcătură
care se întâmplă.

*

Despre privitul care deschide o înţelegere

Când priveşti cerul
îţi apare ideea
unei *noi întinderi*.

Privitul cerului îţi revelează
spaţiul în care pot exista *orizonturi deschise*.

Pentru că ne-am învăţat
să privim
am descoperit o stea.

Pentru că am înţeles o cometă
am descoperit, deja,
o galaxie.

Pentru că privim un cer
înţelegem că există *o altă lume*.

Privitul este o altă *descoperire* care
ne învaţă *să înţelegem*.

Tocmai pentru că privim *o altă*
parte a înţelesului
este necesar să privim,
este necesar să
tot privim.

Deschiderea spre privit
este *un nou înţeles*,
pentru că noi ne facem
înţeleşi.

Gândim când privim
şi atunci *se dizolvă*
orizontul.

Se deschide *o uşă*
în cer,
unde *trecem* cu privitul.

Orizontul ce se deschide
nu sfidează.

El amplifică
o privire,
el încearcă să suprime
o acuză,
el încearcă să spună
o seamă de
adevăruri,

dar, mai ales, încearcă
să ştie
să privească
atent.

*

Paralelă între sărut şi linie

Întotdeauna când sărut
încep o linie.

Am eu datul de a privi astfel,
pentru că atunci când sărut
văd *un început de linie*,
un început de a fi
care începe.

Se începe o linie care se amplifică
văzând cu ochii.

O linie care se simte
simţitor de mult.

Linia începută de sărut,
iniţial, este doar *o privire*,
dar, în final, ajunge *o*
fiinţă.

Sărutul e o contopire
dintre *începutul liniei*
şi *capătul acesteia*,
pentru că *de nu ar fi fost cu putinţă*
sărutul *n-ar fi fost să fie*.

De aceea se ştie în mine
că *sărutul e o linie*,
pentru că se amplifică
văzând cu ochii,
simţitor de mult.

*

Reflecţie de gândire despre scris

[scris în *gara mare* de la Ploieşti, pe data de 6. 01. 1996]

Scrisul este *o întindere*
a frigului,
este *o însingurare* cu propria
ta fiinţă.

De scris trebuie să te apropii *singur*,
cu tine alături,
pentru ca *să poţi înţelege*.

De scris trebuie să te
apropii *discret*,
cu paşi *înţeleşi*.

Trebuie să fii *atent*
ca să poţi înţelege.

Cei care scriu *se înţeleg*,
ei *nu înţeleg*!

Ei se cunosc pe
ei înşişi.

Când înţelegi
nu poţi să scrii.

Când asculţi
nu poţi reproduce.

Dar când scrii
te înţelegi.

Când scrii
te înveţi *să fii*.

*

Gândire despre necesitatea absolut totului

[scris în *Gara de Nord*, Bucureşti, în data de 6. 01. 1996]

Absolut totul
ne este *necesar*
în gândire.

Orice gând care
trebuie înţeles.

Orice lucru care
trebuie simţit.

Orice om care
trebuie iubit.

Pentru că totul este
acela de care
avem *nevoie*;
pentru că totul este
acela de care
avem *mare nevoie*.

Când îţi lipseşte ceva
simţi lipsa ca *durere*.

Când te doare ceva simţi durerea
cu o altă *durere*.

De aceea totul
trebuie gândit *adânc*,
trebuie gândit *serios*,
trebuie gândit *necesar*.

*

Vers gândit despre muzică

Muzica este un prelung
al omului,
un prelung *înţeles* al
nostru.

Ea este *o îndrăznire*
nu numai
a *mea* spre *tine*,
ci şi a *mea* spre
mine însumi.

Întotdeauna muzica
este *o explicaţie*
sau *o necesitate*.

Depinde de *întâlnirea* pe care o
ai cu tine însuţi.

Muzica este o întreagă
lecţie de cunoaştere,
vibraţia unui sunet cosmic
de mii de ani lumină.

Ea este o parte
din noi
când ascultăm,
o parte din noi
când gândim
şi o parte din noi
când murim.

Iar când omul se întâmplă
să fie *muzică*,
muzica este o întâlnire
de gradul trei
cu întreg universul.

*

Vorbire despre moarte

Murirea mea este un fapt
de-a fi.

Murirea mea este un fapt
de este.

Ce tot mă ascund de această
prezenţă!

Ea este fiinţa mea.

Murirea mea este
o vorbire care
mă simte.

[Finalul celei de a doua secţiuni şi pe aceasta am redat-o în totalitate.]

***

[Poeme alese din a 3-a secţiune a volumului]

Iluminare a unei linii în mine

O linie trece prin mine,
singura linie care
mă arde.

Ea urcă spre sinele
meu,
spre întrebarea
din mine.

Este o linişte
plină cu înţeles,
plină cu văz,
plină cu dor.

Se desparte trupul meu
în două părţi
şi prin această
trecătoare
linia urcă,
linia suie,
linia se depăşeşte
pe sine.

Ea vine din neant,
din cer,
poate din pământ.

Cred eu şi nimic nu cred din
ce scriu,
pentru că îmi dau seama de
simplitatea ei,
care trece peste cuvânt
şi peste facultatea de a o
înţelege.

Ea vine de undeva,
de unde *nu ştiu*
dar *simt*,
de unde nu mai este
decât simţ
infinit,
infinit,
infinit…

*

Simţire interioară

Mă simt în mine
cum sunt limpede
ca ochiul de apă.

Mă simt cum sunt
întraripat de aer,

cum sufletul meu
se rostogoleşte
împrejurul sinelui
meu liniştit.

Mă simt cum
mă aştern
în materie,
limpede…

Ca o enigmă
mă simt.

Simte-mă!

*

Metaforă pentru ochi

Ochiul meu curge *înlăuntru*
şi lasă să se vadă
oglinda,
spaţiul care este dedesubtul ei
şi în ea,
care este *reflectarea* ei.

Ochiul meu este sferic.

Se cuprinde în el
tot înţelesul
încifrat.

Coborând în retina lui
vei putea vedea
o lumină din ce în ce mai limpede,
deşi te cobori în adâncuri.

În adâncul meu există limpedele,
limpezitul,

care se tace
în tăcere tăcută.

*

Poetul spunându-se despre sine adevărat

dedicat *Cristinei Joiţa*,
celei care mi-a intermediat *primul*
şi *ultimul* interviu pe care i l-am luat
lui *Grigore Vieru*,
la Ploieşti, acasă la *Nichita Stănescu*.

Privit printr-un ochi de
privire
eu sunt *un cuvânt simplu*,
atât de simplu încât *mă confund*
cu mine însumi;
atât de simplu
încât *mă pierd*
în el însuşi,
în sinele meu.

Dacă stai să mă
priveşti pe mine,
cel ce sunt simplu
în cuvântul meu,
vei găsi lumini siderale,
lumini lungi, stranii,
paradoxale.

Privindu-mă, mă vei găsi
o imensă lumină
încondeiată cu lacrimi
şi sânge
şi oase,
pentru că lumina trebuie să aparţină
acestei lumi,
pentru că această lume
există în lumină,
pentru că există lumină.

Privit fiind eu sunt simplu
de luat în mână
şi mirosit,
de luat în mână şi împărţit,
de luat în mână şi băut.

Privit eu
sunt un cuvânt
singular de simplu,
un cuvânt rotund,
plin,
albu.

*

Spunere cu înflăcărare a unui poem

Respir sufletul iubitei
mele cu nesaţul
de a mânca din pomul oprit,
cu neastâmpărul de a sări în marea
cu apă sărată şi învolburată.

Respir sufletul ei
cu întinsul nopţii negre şi
pline de mister,
pe care o înalţ,
cu ochii tăi, mai sus.

Respir cu trupul,
cu viaţa, cu moartea ei
prin ochii tuturor
lucrurilor
cu o poftă a rozătorului.

Aşa îmi respir eu iubita:
cu gâlgâirea sângelui,
cu verbul din mine
neatins de vorbire,
cu însăşi durerea

cea mai
profundă a iubirii,
cu tot *simplul*
acestui univers care o cuprinde
şi care nu o cuprinde,
imensă şi
stranie ca o enigmă.

*

Mărturisire pentru pacea lumii din ordinul poetului

În mine se face pace cu totul,
pacea contrariilor,
care *se înţeleg* şi *se simt*
necontrarii.

Tu şi eu şi altul
devenim una,
în mine,
unde totul îşi pierde conturul
şi rămâne
doar explozia
unei forme
de conştiinţă şi sentiment.

În mine, unde se suspendă golul
şi spaţiul
şi forma,
într-un conţinut
al misterului care se izvorăşte.

În mine, unde cuvântul
se naşte cu zgomot,
cu mare emoţie.

În mine, adevărat vă spun,
în mine, unde sunt eu,
şi mă văd,
se face pace,
se cultivă pace,

de sine,
cu sine
şi pentru sine.

*

În mijlocul depărtării de depărtare rostire pentru sine a poetului

Suspin cu un ochi al
sângelui
în care s-au vărsat esenţele
aerului, ale apelor,
ale durerilor;
în care păsări şi cai înaripaţi
au jucat împreună
în hora ielelor
cântecul îndurerării.

Suspin un ochi,
care s-a vărsat
de-a-ntregul în apa
morţii, trecând prin
Styx şi prin piramide,
dând de Sfinx şi de muntele Cogaionon.

Rup cu ochii suspinul,
pe care l-am simţit atunci
rupându-se
de vederea mea.

Mă rup de mine,
rupându-mă
cu sângele ochiului meu
de întreaga experienţă
a cercului,
a pietrei,
a lucrului în sine,
a misterului.

Mă rup de propria mea
cuvântare

înnebunind
verbele, substantivele,
punctele.

Mă rup şi mă dezleg
de întreaga robire
cu o lacrimă
ce mă
arde-n tăcere.

*

Iluminare a mea prin cercul însuşi

Se mănâncă cercul
cu o gură de lumină
şi se lasă loc *trecerii*.

Cercul este o linie
neagră care are o spărtură
într-un punct.

Acel punct este suspendat
de lumină.

Lumina este punct şi mai mult
decât atât.

Cercul este plin de lumină şi mai
mult decât plin.

Pot să văd din
mine că e
gol deplin
ce se cuprinde
în el.

Cercul nici nu mă vede,
pentru că eu îl
văd din el

şi eu din el
nu mă văd.

Cercul este plin şi
în afară ca în lăuntru.

Cuprinderea realului face să fie cuprins
şi în afară
cu lumină.

Spărtura din punct nu
afectează lumina,
pentru că lumina nu este *un punct*
ci *o mulţime de puncte*.

Văd cercul
şi nu mă văd,
pentru că eu îl văd
pe el din el însuşi.

*

Urmărind o gestaţie în plină risipire

Din nume se nasc
fiinţe,
din vise se nasc
realităţi,
din tot ce se paşte
şi se poate rumega
se nasc cifre,
se nasc oameni
cu trupuri de ochi,
şi de mâini,
cu suflet de singur,
de străin,
de cei care nu învaţă
să moară vreodată,
de cei care nu ştiu că *ştiu*,
de cei care nu uită
că nu au vederea privirii.

Se nasc oameni
de metal elastic,
toţi o căpătare a rumegării de iarbă,
a spumegării de cai
albi prin amurg.

Din ou se naşte un singur
semn: un fir roşu,
limpede.

*

Asistând cu o inexistenţă la naşterea sinelui

Din punctul de vedere al meu
privindu-te mă găsesc în tine
ca un lucru orb
care se naşte şi ţipă.

Mă simt în tine
fiu al mamei mele care se naşte,
care se mişcă în placenta însăşi
a mişcării,
lovindu-se de pereţii
unei lumi
care mă produce.

Mă găsesc în sinele tău
şi în minele însumi,
mâncând cerul iubirii
tentant
şi
pur
ca un măr copt în august.

Mă găsesc în tine
găsindu-mă
ca cel care fug
cu însăşi greutatea vitezei,
cu însăşi imponderabilitatea
cauzei de *a mă naşte*.

Mă sunt,
mă fiu
şi, dintre toate lucrurile,
mă exist,
amestecându-mă cu stropi de înţeles
şi de lacrimi,
delirând
substantive şi verbe,
fără răspuns
de glas
în privire.

*

Din iubire de ţară, poemă

Până când suntem demni
ca să iubim
ar trebui să mâncăm
pământul ţării,
acest pământ dulce,
care îţi veseleşte măruntaiele
şi te învaţă *să nu-l scuipi*.

Am văzut oameni scuipându-se
în rândul numelui lor,
în obrazul prietenului,
în inima mamei
şi, foarte grav,
am văzut oameni care îşi scuipă strămoşii,
eroii, martirii, Sfinţii,
ochiul pe care-l
rumegă
şi pe care-l transformă
în întuneric.

Şi de aceea spun, că trebuie
să mâncăm pământ
până învăţăm să iubim,

până când devenim *maturi*,
în stare ca să departajăm *adevărul* de *minciună*.

Pentru că acest pământ
ne învaţă să fim *noi înşine*.

Ne învaţă să simţim *valoarea*,
să simţim
fluierul ciobanului mioritic…

Pentru că acest pământ
a ştiut şi *ştie*
să sufere,
să plângă şi,
mai ales,
să ierte…

*

Filosofie în faţa unui pahar plin

Când beau din pahar
mă trece fiorul
golirii de sens al vieţii,
pentru că văd în băut
o semnificaţie a morţii.

Beau…şi băutul îl asociez, mai
întotdeauna, cu o trecere a lui *ceva* spre *altundeva*,
pentru că această trecere despământeneşte
de ceea ce ştii că poţi,
de ceea ce ştii că vrei,
de ceea ce ştii că eşti,
de ceea ce poţi să dai.

De aceea actul acesta îmi
umple
gândirea de vid.

Golirea paharului
înseamnă golirea mea de
înţelesul lucrului meu.

Mă lepăd de mine
pentru altundeva,
pentru altcumva.

Conţinutul meu,
prin băut,
mi *se pierde* şi nu *se*
transformă.

În asta constă durerea:
în faptul că *pierd*
din mine.

Mai înaintea *băutului*
este încă *nebăutul*
şi acesta sfidează,
tocmai prin sentimentul finalului,
prin conştiinţa că există, desigur,
un final.

Iar mai înaintea *încă băutului*,
băutul
sfidează tot atât de dureros prin
sentimentul
nefiinţei totale,
a spaimei de *a nu fi fiind niciodată*.

Beau acest pahar
şi mă simt
nefiind încă cu totul
al meu,
pentru că simt o îndepărtare
între *mine* şi *mine*,
cum nu există între
1 şi *2*.

Acest timp al băutului
nu-mi este pe plac,
tocmai prin această *depărtare*

în care mă simt
prea nefiind,
prea nemurind,
prea,
prea neînviind.

[Reprezintă poeme din foile manuscriptice 11-33.]

*

Marea revelaţie a vederii

Mergeam într-o zi a călătoriei
cu o anumită viteză a
timpului,
care lăţea timpul în amintiri,
care ţinea o clipă într-o memorie.

La un timp al fiecăruia
s-a oprit privitul meu
într-un timp al
privirii,
neasemuit de înţelegere
cu văzul ochiului.

Ah, clipă! – şi înţelesul
s-a răzvrătit împotriva
văzului.

Înţelegeam un perete
cu o formă a distanţei
mele de timp,
care îmi arăta
o verticalitate
a mersului de la înălţimea
văzului spre iarbă,
verticalitate *firesc*
de înţeleasă.

În această apariţie a unei priviri
regăseam chipul din mine,
o formă care se vedea
singură prin văz.

Mi-am zis: *Dar nu văd vederea!*
Îmi trebuie litera care să-mi spună privitul!

Şi asta, pentru că
vederea nu ştie să diferenţieze
între *ceea ce vede* şi
ceea ce este să vadă.

Pentru lucruri este nevoie de diferenţiere,
care să despartă *exteriorul* de *interior*
în mişcarea verbului.

Căci verbul este
acela care *diferenţiază*
între toate reflecţiile
unei înţelegeri.

Îmi trebuie organul vederii, am zis,
partea care nu trebuie să întrebe
pentru ca să înţeleagă!

Atunci mi-a apărut
un vierme sincer,
care mi-a spus: *Priveşte mişcarea*
şi ai să fii
litera care este!

*

Minut de insuportare a durerii (însemnări pe un zid)

Mă doare capul de un A
şi de un O,
de o vorbă spusă mie.

Ce mare teribilism să-ţi
fie frică de *un semn*
mai mult decât de *tine însuţi*!

Văd pe un perete
o grămadă de semne,
un alfabet jumătate litere,
jumătate cifre.

Ce încredere oarbă în ele!

Cum să mă încred
în cuvântul pe care
îl rostesc *aproape* toţi?

Vreau *un cuvânt al meu*,
simplu,
un cuvânt fără semnificaţie
sau măcar cu una
singură,
prin care să scap
de durere.

Ce teribilism să te doară
o literă,
pe care
nu o poţi întreba de ţara
sau de familia din care provine
(deşi nici eu nu am una
singură)!

Stai de vorbă cu A,
vorbeşti nopţi întregi
şi, într-un final,
ţi se suspendă vorbirea.

Te simţi că nu
mai eşti *tu*.

Nu mai eşti *nimeni*.

De exemplu, ceea ce pot să vorbesc
este decât *să-l rostesc*
şi *să plec*.

Am învăţat că bătaia de cap
este în van pentru
aceste lucruri minore.

Până la o rezolvare, se pare,
că stau pe jăratic,
cu capul
plin de *forme*
neînţelese.

*

Vorbire de foame a intelectului

Foamea vorbirii este
o întâlnire cu stomacul.

Singura legătură cu ochiul a foamei
este dorinţa de *a*
mânca o privire.

Ochiul nu se *stârneşte*
decât în interiorul lucrului,
a cuvântului.

Singura *ieşire* din piatră
e gura cuvântului.

Scapă din lacrimă
doar cel care ştie
să nu-l doară.

Devine *singură* o idee
cea care uită de sine însăşi.

Poziţia soarelui faţă de câmp
nu contează *decât* pentru floare.

Omului în este tot una.

Singura plăcere a vorbei
este *a spune* o altă
spunere încă nespusă.

Viaţa este o altă
formă a neînţelegerii:
cine nu ştie, trăieşte,
cine ştie a început, deja,
să moară.

Fiecare pământ este o metaforă.

Nimeni nu s-a pus
în spatele nefiinţei.

A iubi înseamnă
o înţelepciune
a durerii.

*

Pentru minunata sferă

Ce minunat lucru este o
sferă, când mă închid
în trupul ei, în care
pot să exist la infinit!

Sfera este acea formă
a îmbrăţişării, pe care
o visasem înainte de a mă naşte,
în trupul greu al mamei.

Când am văzut ziua
m-am înspăimântat.

M-am înspăimântat
de soare, de privire,
de iarbă.

Eram ieşit din sferă
şi mă simţeam singur.

Mi-aduc aminte că
am plâns cu plânsuri,
cu scâncete.

Îmi era nevoie de acea
linişte maternă
ca de mine însumi.

Mai târziu mi-am găsit libertatea
de-a alege sfera:
punctul de la care plecasem.

Atunci mi-am zis:
Ce minunat e să te cuprindă
îmbrăţişarea
care te eliberează!

A fi liber este
întinderea marginii
de îmbrăţişare.

*

Despre o altă esenţă a adevărului

Adevărul este simplu,
fără cuvinte *mascate*.

Este atât de inocent,
atât de pur, încât
nu-l găsim nicăieri,
oriunde l-am căuta prin aceste cărţi,
prin aceste lumi,
prin aceste gunoaie.

Adevărul stă într-o bulă de săpun,
care trebuie – atenţie! –

care trebuie oprită
ca să nu se spargă.

Adevărul este pe o limbă de copil,
de sihastru pios,
pe lacrima unui nebun
care se joacă cu noi.

Adevărul este pe o parte din inima
noastră, pus să se
dospească la rece.

*

Privirea esenţială din iubire

Din femeie, dacă o privesc,
rămân doar două linii:
linia sufletului şi linia trupului.

Aceste două linii sunt
simple ca mirarea.

Când mă văd
mă mir.

La fel, când o văd
mă mir de atâta
iubire.

*

Închinare pe o planetă albastră

De mine m-am uitat
pe când uitasem
să plâng,
să ţip,
cel puţin să privesc

câte o cădere de stea,
câte o lacrimă să curgă.

Şi arareori mă văd un inel
la o doamnă la deget
sau
un trecător grăbit,
pierdut
în grijile lui
personale.

Ce păcat,
că *uitasem* să plâng!

Aveam nevoie doar de o singură zi,
de o singură clipă
a acestei lumi.

Sau poate că sunt *prea scurt*
pentru a spune
o zi sau *prea mic* pentru
a spune *o clipă*.

Mă doare că *nu m-am iubit*
nici măcar în vis,
o dată doar,
măcar odată,
sub luceferi imaginari,
sub ochi sinceri,
sub copita unui cal alergând
prin amurguri.

*

Autoportret pe o sământă

Semăna a o sământă,
undeva, între două lumi aruncată.

Era tulburător să mă simţi
la mine, acasă,

la masa de scris,
cum *mă chinuiau*
aceste cuvinte
ale limbii române,
cum *mă luptam* cu ce
înseamnă *o idee* sau *un sentiment*,
o făclie de foc aruncată într-un
trup de guri,
de ochi abisali,
ce întreceau visul unei nopţi,
sărutul a doi îndrăgostiţi,
tot ce sub lacrimi şi în
lacrimi se transformă în sare.

Cum tot ce era
se schimbă în nimic,
în ceva care curge,
cu o necurgere a luminii.

Era tulburător
să mă văd pus
într-o singură cifră,
care să-mi semene.

Aceasta era o sământă
plină cu mine,
care mă doare.

*

Poem cu fraze sau reactualizarea mitului lui Sisif

În fiecare zi trebuie să învăţ
să vorbesc din nou.

Acesta este păcatul meu capital: că uit
peste noapte
ceea ce am învăţat într-o
viaţă.

Astăzi învăţ tot, mâine
uit aproape tot şi,
de aceea, sunt nevoit
să repet
aceeaşi lecţie ca ziua
precedentă,
a doua zi, dimineaţa,
când mă trezesc din pat.

Învăţarea este un proces
complex şi de aceea
el începe de la tine însuţi.

Şi cum eu uit *tot* sau *aproape tot*,
atunci trebuie să pun nume noi
la ceea ce fac pe
fiecare zi.

Primul nume mi-l pun mie însumi,
pentru că nu e drept să pun
nume altor lucruri
înaintea mea însumi.

Şi îmi aleg un nume la întâmplare…

Poate să fie orice nume.

Mie
îmi convin toate, pentru că
nu mai reţin *nimic* sau *aproape nimic*
din ziua precedentă.

Până acum am schimbat
astfel sute de nume, dar
niciodată
nu m-am schimbat *eu*,
ci doar *denumirea mea*.

După aceasta pun nume lucrurilor,
pentru că toate la mine sunt *lucruri*,
după cum îmi sunt utile.

De exemplu, la cel care străluceşte
ziua pe cer i-am pus numele *cal*,
pentru că acest nume mai mi-a
rămas de ieri în minte,
nume care l-am pus ieri,
la întâmplare,
lucrurilor.

La cea care stă în patul meu
i-am pus numele după gust, adică: *vin*.

La cea pe care scriu i-am pus numele:
început.

Acum cel puţin
fac un lucru de care nu mă pot
plictisi.

Fac întotdeauna ceva nou,
lucru pe care nu-l făceam înainte.

De aceea spun pentru toţi, că
e bine să înveţi
să vorbeşti în fiecare zi.

*

Întâmplare cu zicere de blestem

Mi-au murit cuvintele
prin sângele pietrelor într-o zi
de m-am rugat să crape pietrele,
să crape din ele
cu apă sau pământ.

Cuvintele mi-au secat
sufletul.

De aceea
l-am rugat pe Înger
ca să crape pietrele
cu lacrimi,

ca să fugă această închipuire
fixă din lume
şi-n locul lor să se dea
drumul la fluvii,
care să ducă durerile sufletului
la *adăpat* în cer,
în aştri.

Îngerul mi-a promis, într-o zi,
că are să mă asculte.

Şi a dat drumul la pietre
ca să se spargă.

Pietrele însă,
ştiindu-se pe moarte,
au început să nască
cuie de piatră
şi s-au bătut
în copaci,
în picioarele animalelor,
în frunze.

Îngerul era bucuros
că m-a văzut tăcând.

Dar când am ieşit
afară,
copacii, picioarele
animalelor, frunzele,
cu toatele sângerau,
suspinau,
plângeau şi blestemau
în numele zeului copacilor,
al picioarelor,
al frunzelor,
pe *cel ce*
dorise.

Am tăcut şi n-am
zis adevărul.

Nu e bine să te
plângi de durerea altora.

*

Poem pentru patul meu

Patul meu e o dâră de lumină,
ce-mi ţine în palma lui
inima.

Stau printre stele
şi printre iubiri,
printre vieţuitoare
mici şi mari…

Dar când mi-e
somn de tăcere,
de somn,
mă întorc la el,
la patul meu cu cearşaf şi pernă albă,
moale şi sincer,
cum nu e trupul femeii
pe care o iubesc,
cum nu e chipul mamei pe
care îl port,
cum nu e chipul fratelui
de care mă desparte nenaşterea
sau cum nu sunt copiii mei pe care
nu i-am născut.

Mă întorc la sânul virginal
şi adorm
şi visez
şi sunt
liber.

*

Dialog interpersonal

Vorbeam cu un câine
şi mă întrebam:
De ce mă muşcă această
muşcare?

Şi el mi-a răspuns:
„De teamă să nu scapi *sănătos*".

„Atunci de ce *doare*?", l-am întrebat.
„Pentru că orice lucru *doare*,
dacă e *sincer*".

„Infinitul doare?", l-am întrebat.
„Da, cu plânsul lui zero!".

„Atunci, muşcă-mă", i-am zis.
„Muşcă-mi cuvintele!
Muşcă-mă!
Mă muşcă!".

*

Cuvinte aruncate într-un poem al universului

Copacul meu cu care
mă asemăn
la frunze,
la flori,
la insecte.

Gândul care sângerează
aştrii mei,
stelele mele căzătoare.

Tot trupul meu ce miroase a pământ
înflorit,
abur parfumat
de ierburi
născut dimineaţa.

Capul meu încununat
cu cunună de fluturi,
întins pe lună
şi privindu-mi palmele.

Cuvintele mele aruncate
în pământuri dulci
şi-un ou care plânge că
nu se naşte.

Universul acesta *mistuit de miracol*
este lacrima,
este litera,
este punctul
pe care *îl port*.

*

Mărturisire făcută despre sine a poetului *sau* ***Despre cuvântul de ştiut***

Dimineaţa îmi întind braţele
ca să-mi trăiesc sentimentele,
să-mi trezesc copilul din mine
să zâmbească,
să-mi chem iubita,
visată cu foc nestins
peste zi şi peste noapte.

Pentru acest lucru mă trezesc *cu încredere*,
îmi spăl faţa *cu încredere*,
mă îmbrac *cu încredere*.

Pentru sentimentele pe care le hrănesc în
mine fac toată această *şcoală a vieţii*.

Pentru viaţa lor îmi fac
restricţii în viaţa mea.

Pentru ele scriu ca *un nesătul*,
ca *un însetat*,

ca *un îndrăgostit*,
ca *un veşnic ne-la-locul-meu*.

Pentru ele *cred*,
simt,
recunosc.

*

De vorbă cu inspiraţia la poet acasă

Curgându-mi culoarea
pe creier,
încercam să o beau,
să o strig.

Nu-mi răspundea
în nicio limbă
strigată,
în nicio rugăciune
spusă.

Culoarea îmi curgea în zonele obscure
ale sufletului meu şi
mă uimea.

„Scrie-mă!”, îmi spune ea, într-o epifanie a cuvântului.

„Pentru acest lucru am
venit,
ca *să-ţi exalt* sufletul!”.

„Nu pot cu acest *cuvânt*”, i-am spus eu.
„Eşti prea frumoasă
spre *a fi spusă*”.

„Nu-i nimic. Spune *cât poţi*!
Cine vrea să cunoască,
să sufere!”.

Mi-am luat stiloul cu frică
şi am pus punct.

Decât atât am ştiut să scriu
din această *curgere*.

Dincolo de ea este *totul*
sau *nimicul*.

*

Din anticamera poeziei zicere

Când vreau să scriu
mă lovesc de tocul uşii,
da, acolo,
pe unde trebuie *să*
ies în lume.

Mă lovesc şi-mi curge
sânge atât cât vrea el.

E mare păcat,
pentru că eu vreau
ca să curgă în altă *intensitate*,
în intensitatea interiorului,
a organicului,
a formei,
tot sângele meu
disponibil.

Lovirea mă opreşte
de multe ori la *spunerea*
pe jumătate
sau la *spunerea nimicului*.

Şi tu mă primeşti
aşa cum nu sunt,
cum nu mă vreau.

Dacă ar fi numai această *lovire*
totul ar fi simplu.

Pentru că, după ea
vine frica, vine
teama,
vine vidul,
vine de necuvântatul
şi de necuprinsul.

Vine totul,
odată extrem de puţin,
odată prea mult…

Şi astfel scriu de
dragul de-a spune,
până la urmă, ce am de
spus (dacă voi spune,
bineînţeles, vreodată *ceva*);
negându-mă,
pretextându-mă,
regăsindu-mă prin *mine*
sau *eu*.

*

Oul ontic

Mă pun de-a curmezişul
cu sinele
şi mâna mea atinge coaja.

Se vaietă sământa
ce naşte
şi alunec pe o meandră,
lin,
până la baza sămânţii.

Ascult pulsul vieţii
şi urc,
pe o parte de cerc,
de-a curmezişul,
spunându-mi
de sine:

oul există
prin naştere.

*

[Suntem la a 50-a foaie manuscriptică.]

*

Prietenului meu de la prietenul care a scris-o

dedicată lui T. I.

De la un om mai rămâne,
în sfârşit,
urma ce o lăsase,
mai rămâne linia
dusă cu mâna
până la ochi,
spre *a se putea vedea*.

Din tot omul mai rămâne
un sunet
şi acela, inevitabil,
rostindu-se de la sine.

Dacă mă întrebi
de *nume*,
desigur, că nu am
să-ţi răspund.

De altfel nici nu e
atât de *interesant*,
cum până la urmă nu e *interesant*
nici 1, nici 2, nici 3,
nici 100…

Mai rămâne un sunet
care le adună
în rândul numelui,
al zilelor, al anilor,

al anotimpurilor,
al sufletului.

Mai rămâne o virgulă,
un semn ortografic
abia schiţat.

Pentru că asta înseamnă
să te loveşti de timp
şi *să nu-l simţi* trecând prin tine.

Din om mai rămâne un rând
de frunze,
de iarbă.

Şi cel care îţi spune,
într-un anume fel: *prietene*,
nu te îndeamnă
să uiţi acest *lucru inevitabil*.

*

Poemă martoră la durerea poetului

Adeseori trec prin mine
păsări care *se duc* în alt tărâm.

Sunt păsări pline de zbucium,
pline de patimă.

Sunt păsări din răceală şi din foc,
din întuneric şi lumină.

Le aud fâlfâitul aripilor
lor lungi.

Le aud croncănitul
dureros prin mine
cum răsună.

Ah, cum răsună în mine
un sunet
al altui *tărâm*!

Cum se zbat mările
şi oceanele
şi păsările
şi peştii
şi animalele
şi oamenii!

Cum, ca un cataclism,
se înfioră
tot trupul de sunet de Îngeri,
de lumini izvorâte
din tenebre!

Mă cutremur ca un epileptic,
când cu ghearele lor *se agaţă*
de venele mele de sânge,
de artera care duce la inimă.

Ah, simt că mor,
simt că *se prăbuşeşte*
universul peste sufletul meu!

Simt cum *se zguduie* toate
adevărurile,
toate răspunsurile
pe care le duc în spate.

Păsările acestea care se duc
spre alt tărâm
îmi sfâşie trupul.

Ah, îmi sfâşie inima în
două!

*

Poem îmbolnăvit până la neocortex

Locurile mele de fum şi de pâine
se macină între două stele.
E noapte. Nu pot să văd
cum moare lupul ucis
de o idee prinsă cu colţii.

Stau istovit şi privesc
câinii deşiraţi,
care umblă prin pietre.

Au un urlet ce sună
a strigăt de nuntă.

Poate că ei *aşa se strigă*
în ţara cu linii de iarbă!

Iau din întâmplare
ziarul de zahăr
şi citesc o cifră optanică.

Aflu că zeama din rezervor
a scăzut la 10 grade C.

Se pare că noaptea asta e *prelungită*
de căderea OZN-urilor care nu există
sau de existenţa triburilor de oameni sărmani,
care nu au unde *să moară* în nelinişte.

Iau un stilou
şi scriu o inimă de peşte.

O miros şi îmi vine
să vărs de atâtea lucruri.

Este albă de gelozia apei.

Nu ştiu ce mă face să cred
că e *vie*
şi speră să fie *eliberată*,
pentru că nu ştie de ea.

Văd o stea
căzând şi
am crezut că *eu zbor*.

Nu, eu scriu acum!…

Scriu şi nu înţeleg
de ce mi s-a terminat
foaia.

Poate că masa mea de scris
e plină de linii.

*

Prezentare a iubitei făcută de poet cititorilor

Iubita mea are trup de lumină.

Ea este numai un sentiment
profund şi plenar.

Ea este nedezlipită
de sufletul meu şi
mă urmează oriunde
aş fi.

Iubita mea mi-a împrumutat
trupul şi sufletul meu
şi trăim amândoi într-o
realitate nedespărţibilă.

Ne iubim în fiecare clipă,
facem dragoste în orice eternitate,
adică în cea a inimii şi în cea a frunzelor,
în cea a sâmburilor de măr sau
în culorile câmpului.

Ea este *total diferită*
de femeia de pe stradă,
pe care o întâlnesc adesea.

Ea nu mai este nici sângele
meu şi nici carnea mea
şi nici ideile mele.

Ea le-a *transcens* pe toate acestea,
pentru că e *o fiinţă transcendentală*
în sufletul meu.

Nu este *o plasmă amorfă*,
fără niciun contur.

Ea este o fiinţă cât se poate *de vie*,
cât se poate *de vie*…

Trăim amândoi fericiţi,
într-o lume în care, din păcate,
suntem numai noi doi
şi nu ştim dacă are să mai se nască
vreo altă fiinţă până
la sfârşitul acestui mileniu.

Dacă vreţi pot să ți-o şi descriu.

Este o lume plină de roşu,
plină de esenţă a vieţii,
plină de vitalitate.

Trăim sub un profund soare,
care stă să apună
şi într-o casă, simplă, ca o picătură
de apă mereu tandră,
mereu răcoroasă,
mereu…

Dar iubita mea,
dacă am să vă spun cum arată
cu adevărat,
aveţi să o urâţi, să o geloziţi,
tocmai pentru că e *nespus de frumoasă*,
răpitor
de frumoasă.

Iubita mea este ca zborul
unui porumbel în nori,
ca o floare pură,
ca un sărut al dimineţii….

Ea e ca un pat nupţial
abia atins cu mâna,
cu mâna tremurândă,
ca un plâns de lotus roz
plutind pe ape…

Iubita mea e *un nestins sentiment*,
un neînţeles *poem de dragoste*,
un cuvânt asemenea românescului *dor*.

Iubita mea are un trup
de lumină. Ea este numai un sentiment
profund şi plenar.

Ea este nespus de frumoasă!

*

Lecţia dimensiunii

dedicată lui Nichita [Stănescu]

Vorbeam cu ea
despre *ad-miraţie*,
cu râsul lucrurilor
şi ea îmi răspundea
din numele literei.

Ea îmi înţelegea
ochiul,
precum eu îi înţelegeam
trupul ei.

Ne iubeam între semne,
noi, amândoi, pe când
timpul se oprea,
se înceta în *ne-moarte*.

Eu deschideam uşa
spre vis
şi-i luam un pat
în sărut.

Ea îmi deschisese
un cuvânt şi se
uita prin el cu ochi
de copil.

Ea cunoştea numele
din mine şi de aceea
a văzut prin el *un tărâm nou*
de unde *însosisem.*

Printre
timp ocoleam veşnicia,
când trăiam lipiţi, în îmbrăţişare,
unul de altul.

Muream şi ne mântuiam
în săruturi adânci,
în căutări curate, în
sentimente pline.

Noi treceam cu totul prin
timp şi ne obsedam într-un
punct deja trăit, deja aflat.

Nu ne miram de nimic
decât de noi înşine,
că ne întreceam prin noi
cu in illo tempore.

Vorbeam cu ea
şi se stingeau luminile în rai.

Muream pe lacrimi
cu plânsul.

*

Umblând după moartea mea

dedicat poetei Nika Dora[3]

Merg în dimineţi nedezvelite,
cu mâinile căutându-mi moartea
prin timp.

Am pierdut-o într-o toamnă,
în care merele cădeau din copaci,
aiurite, şi se
transformau în fluturi.

Era plânsă de poemele mele
moartea mea, pe care am pierdut-o
în toamnă.

O plânsesem cu clipe de amară
durere, de amară voluptate.

Era o noapte sferică,
mult prea melancolică,
într-un deşert în care
umbra mi se proiecta pe
o piatră
şi unde singurătatea
îşi plângea soarta, ca în faţa
zidului plângerii slujitorii
lui Iahve.

Era o moarte mută, mult
prea singură, ancestrală
de-a binelea, cu ochi sinceri,
enormi, clari, cu o gură plină
de puritate, de lumină.

Era o noapte *demnă*, ca o pace
cerească, unde poetul murea
într-o lacrimă a unei neveste de conte.

---

[3] Viitoarea mea soție. A se vedea: http://www.teologiepentruazi.ro/category/am-fost-nika-dora/.

*

Poem pentru posteritatea mea

Poetul visează, prin lacrima sa,
la timpul *de după el*.

Atunci se va ştii că el
va rămâne.

Când după un timp
urmează un alt timp
este tot una.

Când după un timp
este o jumătate de timp
este tot una.

Poetul rămâne visând
peste eternitate.

El stă cu visul său sus,
deasupra norilor,
ca un înger al singurătăţii.

El nu stă prin deşarte
înţelegeri, nici prin laude,
ci *prin sine însuşi*.

Poetul nu spune despre sine,
în forme perfecte, versul, deşi
ar putea să o facă.

El nu spune despre
sine cuvântul, care s-ar putea
ca să *nu-l reprezinte*.

El spune sentimentul dus până
la capăt,
versul dus până la sânge,
până la gustul sângelui…

Şi versul acesta
nu va muri.

Este lăsat să rămână
pe coarda sufletului
pe care a cântat-o poetul.

Coarda aceea este *atât de lungă*
încât duce în inima
Absolutului.

Pe ea, pe această coardă,
urcă la cer Îngerii, ca pe scara
lui Iacov.

Pe ea, pe această coardă, urcă
la cer singurătatea mea
şi lacrimile mele.

Pe ea, pe această
coardă supremă
am să mă urc şi eu,
ca *metafora iubirii*
de înger albastru.

*

[Poemul de final...E finalul primului meu volum de poeme, pe care aici l-am redat parţial.]

Cuprins

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș